

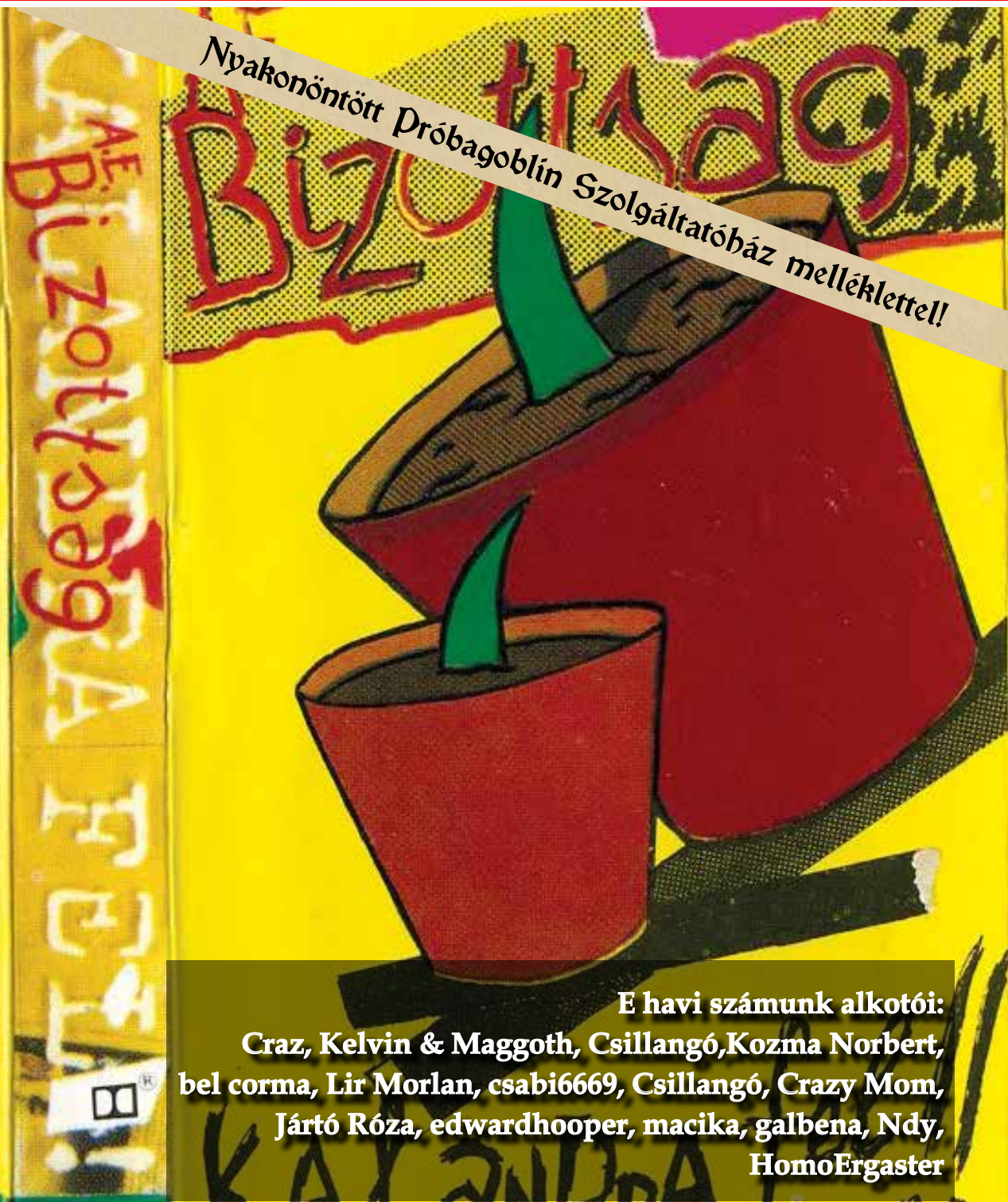
Lidercfenyő

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VIII. évfolyam, 11. szám, 2014. november

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Köszöntő — Putty-Putty — Brutális — Konyhagyepítő — Linaj, linaj, van-van-van —
Ne nagyon gesztikulálj — Vaníliaalomkex — Bestia — Versike — Na ne hülyéskedj —
Egy lány kéne nekem — Már megint ez a depresszió — Nem bírom a gyűrődést — Mirredez én vagyok —
Kamikáze — Szerelem, szerelem

E havi számunk alkotói:
Craz, Kelvin & Maggoth, Csillangó, Kozma Norbert,
bel corma, Lir Morlan, csabi6669, Csillangó, Crazy Mom,
Jártó Róza, edwardhooper, macika, galbena, Ndy,
HomoErgaster

Start
MK 17750
Stereo

DOLBY SYSTEM

start

Stereo

17750

Tartalom

INTERJÚ

Bukros Zsolt - Maggoth interjú /Craz/ 3.

NOVELLÁK

Ha nem kopik a tinta /csillangó/ 4.

Ébredés /Kozma Norbert/ 5.

Lélekölő /Kelvin & Maggoth/ 6.

Démonvadász – V. rész /bel corma/ 8.

Démonvadász – VI. rész /bel corma/ 9.

VERSEK

Csendes titkok /Lir Morlan/ 10.

Ábrándos dallam... /csabi6669/ 10.

Elengedés ege alatt /Csillangó/ 11.

Úgy hordtalak /CrazyMom/ 11.

Milyen - Ilyen /Jártó Róza/ 11.

Napjáró /edwardhooper/ 11.

Gondolat /macika/ 11.

Üzenet /galbena/ 11.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Idegen hely /Ndy/ 12.

ZENEROVAT

Egy harminc éves „absztrakt örömteli szokásunk”
avagy: a Jégkrémbalett c. film (1984)
apropóján /HomoErgaster/ 14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Borzalom a sorok között: Bohóckodás
magyar horror novellák 20.

Karácsonyi meglepetés a TRT-től:

Sorok és évszázadok - történelmi novellák ... 20.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 11. szám, 2014. november**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Bizottság - Kalandra fel
(kazettaborító részlet)

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

Jön a Mikulás... no comment...

Szerkesztőségi köszöntő

Lassan itt az év vége, megjött a Mikulás, közeleg a karácsony, a szilveszter.

Persze ebből a Lidércfény berkein belül nem sok látszik, hacsak az nem, hogy az év végi hajtás miatt megint csúsztunk egy kicsit jelen számunkkal, ami ugyan a novemberi, de december elején „hozta meg a Mikulás”, bár ő is késve. :) De semmi baj, hisz ugye „ami késik, az lassan jön, de legalább ideér.”

Azért nem panaszkodhatunk – és az olvasók sem –, hiszen kijött a napokban egy Star Wars - Terminator különszám amely filmeknek idén van (volt) a 30 éves évfordulójuk. Nem utolsó sorban egyéb aktualitásuk is van, hiszen jövőre mindkettőből érkezik a folytatás, és a neten már lehet is mindenfelé látni az előzeteseket.

Ráadásul decemberben még két AKF-el jelentkezünk, egyrészt a szokásos havi kiadvánnyal, másrészt pedig az első világháborús pályázatunkra beérkezett novellákat tartalmazó különszámmal.

Említésre méltó lehet még, hogy a YouTube-on folyamatosan bővülnek a LidércfényHQ csatorna anyagai, és hétről-hétre felkerül egy-egy régebbi rádióadásunk (podcastunk).

Végül, de nem utolsó sorban egy örömhír. Úgy néz ki, hogy a Szentes Városi Könyvtár e-Könyvtárába felkerülnek a régebbi, és a későbbiekben a hónapról-hónapra megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratok elektronikus változatai. Gondoltam szólok. :)

Jó szórakozást!

Jimmy Cartwright

Bukros Zsolt - Maggoth interjú

Craz

Egy régi és kitartó alkotónk, Bukros Zsolt (Maggoth) első regénye jelent meg a közelmúltban. Többek között ennek kapcsán kérdezte őt Varga Tamás József (Craz), aki a Nyakonötött Próbagoblin Szolgáltatóhoz tulajdonosa.

- Mi történt veled mostanság?

- Semmi különös, csak írogatok, ahogy szoktam.

- Mintha valahol láttam volna a nevedet egy regény címlapján. Vagy az egyik álnevedet.

- Igen, a Főnix Könyvműhely felkérésére belefogtam egy gyermekeknek szóló steampunk sci-fi sorozatba, és az első rész, amit Patrick J. Morrison álnéven írtam, A Holló hatalmában címmel nemrégiben megjelent.

- Pár évnyi zömében sci-fi írás után miért éppen gyerekregegy, és miért éppen steampunk?

- Nos, itt kaptam lehetőséget a szárnypróbálgatásra, és a kiadó vezetője, Farkas Zoli ifjabb korosztálynak szóló steampunkot szeretett volna. Hála istennek, maradhattam sci-fi zsánereken belül, amúgy meg kellően lehetetlen feladatnak tűnt, úgyhogy bevállaltam, mert imádom a kihívásokat.

- Akkor, most - hogy megjelent az első regényed - szintet léptél, és az elnevezésed innentől már ismeretlen szerző? (Mint azt egy nemrég megjelent molyos regényértékelés is bizonyítja?)

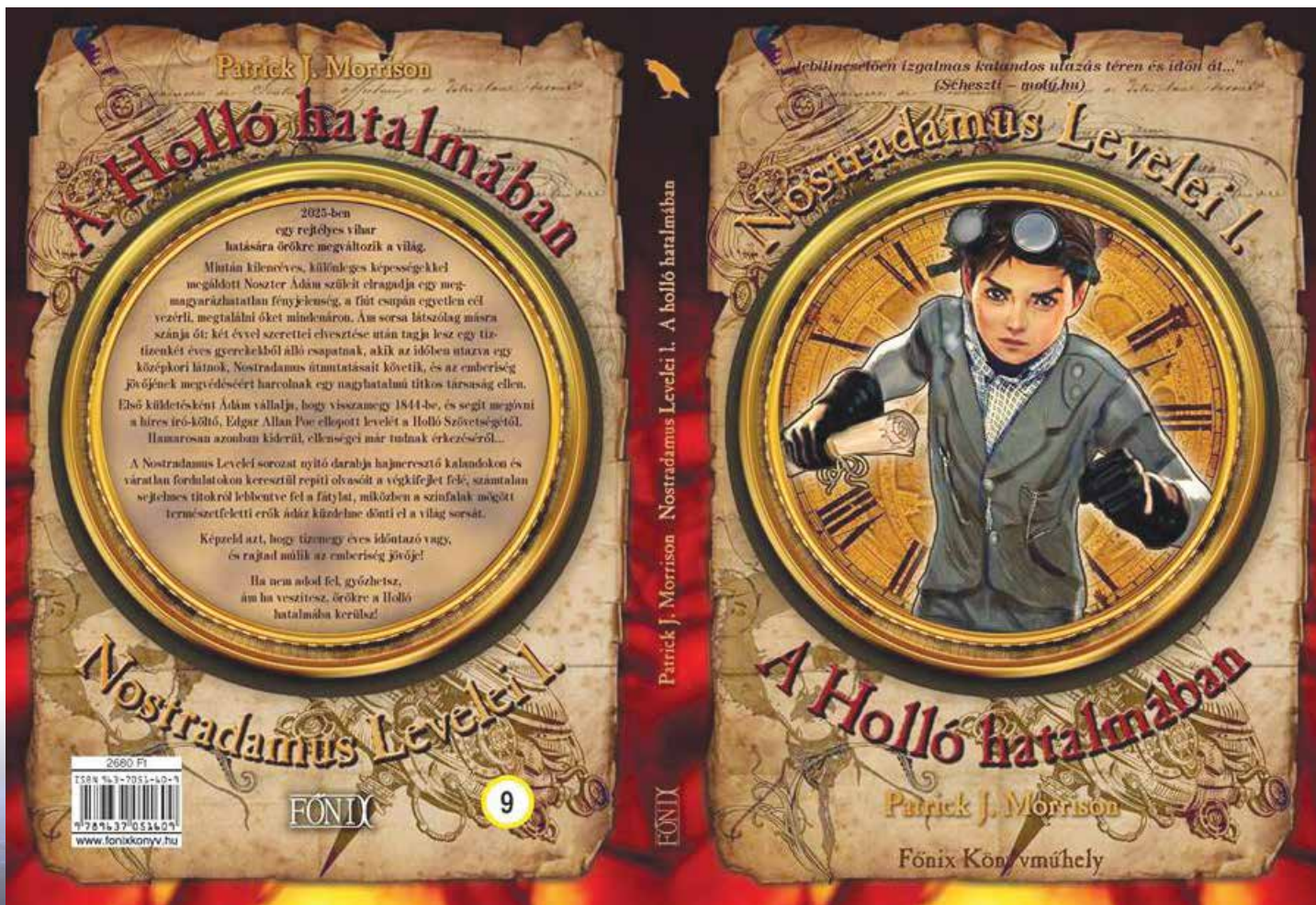
- Először is kezdőnek hitt az illető, amivel nem is tévedtem nagyot, hiszen egy regénnyel a hátam mögött még nem nevezhettem magam gyakorlott szerzőnek. Másodszor így még jobban

esett a pozitív kritika, tekintve, hogy tényleg nagy fába vágtam a fejszemet. Neki meg miért kellene ismernie az amúgy is meglehetősen szűk keresztmetszetű zsáner egyik amatőr színeiben játszó képviselőjét? Szóval, igen, nyugodtan nevezhetünk engem ígéretes kezdőnek.

- Vegyünk kicsit visszább!

Hol és kik adtak neked kezdeti lökéseket (seggberúgásokat), amíg eljutottál idáig?

- A Karcolaton sikerült úgy felbosszantaniuk, hogy megfogadtam, csak azért is elérem a gyerekkori vágyálmomat, és író leszek, és íme, sikerült is alig öt év alatt eljutnom a kezdő szintre. Emellett rengeteg íróbarátra tettem szert menetközben, akik szintén támogattak. A Lidércfénynek is sokat köszönhetek, plusz a teljesség igénye nélkül, Bloody Dórának, Mickey Longnak, Srennek, Urbánszki Lászlónak, Michael Mansfieldnek, Czövek Andinak, Bökös Borinak, Török Idának, Ndy-nek, Szélesi Sándornak, Fonyódi Tibornak, Farkas Zolinak az olyan kiváló szerkesztőknek, mint Vas Annamária vagy Hertelendy Anna, a főnökömnek, a főbérőmnek, a szüleimnek, és egy Craz nevű erőszakos spamnek, aki az agyamra megy...

- Indultál pár pályázaton...

- Néhányszor Preyeren, meg egy-két fantasy, történelmi, vers illetve mesepályázaton több-kevesebb sikerrel.

- **2010, Szíriusz sci-fi napok. Volt ott Lidércfény fapajzsátadás, nagy Karcolat találkozó, egy részeg vámpír a vécében (ami számos kérdést felvet), meg rémlik valami díjkiosztó...**

- Ja, volt ott valami, de már csak homályosan emlékszem. Azt hiszem, ott is harmadik lettem Preyeren, vagy valami ilyesmi.

- **Akad a műveidben olyan alacsony, tömzsi, kopaszodó karakter? Tudod, olyan, mint Rejtő Jenőnél Tuskó Hopkins...**

- Nincs, de ami késik, nem jön korán.

- **Milyen volt, amikor először megjelent egy novellád, és milyen most, amikor már regénnyel büszkélkedhetsz?**

- Amikor megjelent az első novellám, a mennyekben jártam, most hogy regénnyel büszkélkedhetem, nem tudom. Igazából azt hittem anno, hogy innentől már könnyebb lesz, de közben rájöttem, hogy most jön majd a neheze. Annak újra és újra bizonyítania kell, aki már letett egy regényt asztalra. Boldog vagyok, persze, de még mennyire, csak mintha nőtt volna a stressz. Úgy vélem, egyre nagyobbak bennem az elvárások az iránt, hogy fejlődjek, és még jobb legyek, de korántsem vagyok olyan biztos benne, hogy meg is felelek nekik.

- **Novellamegjelenéseid közül melyekre vagy a legbüszkébb?**

- Hát, az Új Galaxisban megjelentekre mindenképp, aztán hogy bekerültem egy Kárpátok kincse című meseválogatásba és egy autizmussal foglalkozó novellámmal az IPM-be. Ezenkívül egyértelműen büszke vagyok az Oligarcha vérvonalára, amely a legutóbb megjelent Mysterious Universe antológia címadó novellája lett, és a Mickey Longgal közös művünkre, a Nemzet virtusára, ami szintén abban kapott helyet. A Falak mögött a világ válogatásban közölt novellám megjelenésének is nagyon örülök. A Simagöröngyösi Zombiapokalipszisben publikált novellafüzérem is melengeti a szívemet, és a Meztelen Ügynök magazin

első két számában kiadott műveim miatt sem szégyellem magam, noha akadnak köztük kissé kezdőbb cuccok is. Végül pedig, amire orbitálisan büszke vagyok az a Megjöltek című novellám, ami bekerült a megjelenők közé a legutóbbi M.A.G.U.S. pályázaton, és jövőre kijön egy antológiában. Ja, és az utolsó KIMTE antológiában szereplő sztorik publikációja is boldoggá tett, és persze vannak a régi papíralapú Lidércfényes megjelenések is, meg az is remek érzés, hogy a Historum kiadónál is megjelent A gyám című történelmi novellám, a Sár, vér, levendula című válogatásban. Oké, sok mindenre büszke vagyok.

- **Tényleg, miért is a tiéd lett a címadó novella a Mysterious Universe antológiában? Nem találtak jobbat? :)**

- Fogalmam sincs, biztos betették a címetek egy kalapba, és kihúztak egyet, aztán nekem kedvezett a szerencse. Szerintem csak full mázli az egész.

- **Mesélj még erről a steampunk világról!**

- Eddig se meséltem róla, de jó akkor mesélek még. Egy katasztrófa következtében végletesen megfogyatkozott az elektromosság meg a kóolaj, és a csapás túlélői kénytelenek visszatérni a gőzgépekhez meg egyéb ódivatú technológiákhoz. Szerencsére időutazni azért lehet...

- **Mik a terveid mostanság?**

- Hát, folytatom a megkezdett sorozatot, amit elvileg kilenc részesre tervezett a kiadóm. Írok egy novellát a Főnix jövőre megjelenő, felnőtteknek szóló steampunk antológiájába, ezenkívül elvileg lehetőséget kaptam még egy szintén jövőre megjelenő, ugyancsak felnőtteknek szóló steampunk fantasyre, ami a Sárkánygőz munkacímet viseli jelenleg. Jó barátommal, Mickey Longgal is tervezünk egy misztikus és posztapokaliptikus kalandregényt. És persze pihenésképp olykor-olykor pályázatok, nehogy kiessek a rutinból. Meg tartozom még egy-két regénnyel itt-ott a kanyarban néhány jó embernek, amit be is fogok váltani, ahogy az időm engedi. Kábé ez a terv, aztán majd meglátjuk, hogy alakul.

Csillangó**Ha nem kopik a tinta...**

Sok-sok lehúzott sor, még több morcos caccogás - nem dobognak az ötletkerek a homlok s a mellkas mögött. A belső gejzír nem tör fel, csak a kérdés sistereg kétségbeesetten - tudok-e valaha újra írni?

Honnan tudhatja egy tintakoptató, hogy nem a legutóbbi írása volt-e egyúttal a legutolsó is? Filozófiai tanulmányok egyik legmegragadóbb mondata szerint a Nap, habár eddig mindig felkelt, ez nem jelenti azt, hogy holnap is fel fog. Ugyanígy van ez az írással is.

- Mégis kit érdekel? - szól felrázón a pszichológus. A stresszelés és kimerültség nemcsak fő oka, hanem okozata is a szorongásnak. Ha ezt megszüntetjük, akár meditációval, akár az idő szemlélet-tisztító cseppjeivel - veszi át a szót a keleti nyugvó - nem bogozhatatlan akarattal, hanem az Áramlás hullámain haladva előre, nem kapaszkodva kövekbe: úgy lesz minden, ahogy lennie kell. Majd kinyílnak a fogékonyság ajtóit, mikor nem számítasz rá,

mikor észrevétlen suhan át arcodon egy fuvallat, s mire felfognád, s beleborzongnál érintésébe, már más tájakon jár: ez a tünékeny szépség iránt való áhítat szól majd belőled. Bár a kiteljesedettség hiánya, valami öröktől való sóvárgás az, ami új létrehozására késztesz, a létrehozó mégis úgy érzi magát teljesnek, ha alkothat.

Visszatérve, ha nem tudsz írni, mert fásultnak érzed belső világot, fogadd meg a föntieket, de ha ezek után sem megy, légy hálás az eddigiekért. Minden jön, aminek jönnie kell - legyen ez akár feltörő levegő a szájból, akár egy feltörő érzés a lélekből.

- Most viszont, gyermekem, menj aludni, mert vár holnap a robot.

A szobád előtt acélkarokkal, egészen emberi aggyal, s elvégez helyetted minden idegfaló munkát. Te pedig újra, felszabadult frissességgel, fásító külvilág-lenyomatok nélkül lehetsz az, aki - író vagy nem író halhatatlan.

Ébredés

Kozma Norbert

- Üdvözlöm, Anett! Doktor Bertus Krisztián vagyok – köszönt a belépő férfi, aki meglehetősen komolynak tűnik.

- Üdv, doki! Beavatna? Mindenki olyan titokzatos.

- Most szolt a nővér, hogy magához tért.

- Magamhoz? Ki voltam ütve, vagy mi? – lepődök meg teljesen.

- Hosszú idő telt el.

- Mondja már, doki! Ne csinálja ugyanazt, amit a nővér! Hiába kérdeztem, mintha a falnak beszéltem volna – türelmetlenkedek.

- Csak ne erőltessen semmit, ez nem megy egyik pillanatról a másikra. Egyébként a körülményekhez képest elég jó formában van. – Enyhe mosoly csillan fel az orvos arcán. – Ezt veheti bóknak.

- Nana, doki! Férjem van – közlöm vele, bár nem tudom nem észrevenni, hogy mennyire jóképű.

- Apropos, a férje! Nemsokára ő is ideér. Gondolom, már alig várja, hogy újra láthassa.

- Újra? Mégis mennyi ideig nem voltam magamnál?

- Amíg ide nem érnek, vázolólok a helyzetet, rendben?

- Éppen ideje már!... Hú, ez... fáj... miért nem bírok rendesen mozogni? A fenébe már! Hisz semmim sem mozdul! – Bepánikolok, és egyre nagyobb szükségét érzem, hogy végre lehulljon a lepel.

- Nézze, Anett! Nem akarom, hogy felidegesítse magát, hisz még csak most kaptuk vissza magát. Próbáljon meg figyelni és türelmesen végighallgatni!

- Hallgatom!

- Ez most egy nagy áttörés, hiszen végre életjelt adott. A férje minden nap bent volt.

- Mégis mennyi idő telt el? – Idegességem kezd eluralkodni rajtam. – Mi történt velem? Mondja már!

- Anett, önt baleset érte.

- Semmire sem emlékszem. Miféle baleset?

- Frontálisan ütközött egy kamionnal. Az is csoda, hogy egyáltalán még életben van.

- Ó, Istenem!

- Kérem, nézzen rám, Anett!

- Igen, doktor úr? – szífogom.

- Ha hall engem, márpedig tudom, hogy hall, nem szabad elfelejtenie, hogy esély mindig van.

- Mégis miről beszél, doki? Persze, hogy hallom! Hiszen épp beszélgetünk, vagy mi.

- Nem hagyhatja el magát, Anett! Erősnek kell lennie! Azzal, hogy végre visszajött a kómából, épp csak az útra lépett rá, amit meg kell tennie.

- Kóma?! Kérem, ne szórakozzon már velem! Ugyanazt a játékot űzi maga is, mint a nővér? – fakadok ki teljesen. – Mondja, meddig voltam eszméletlen!

- Nem lesz semmi gond, Anett! – együttérzőn megfogja a kezem, de a kérdésekre nem válaszol.

- Miért nem felel, doki?

Azzal szenvtelenül elindul kifelé a kórteremből.

- Álljon már meg! Bertus doktor!

Rám sem hederít, de az ajtóban megtorpan, és visszafordul.

- Nocsak, meglepetés, Anett! – rikkantja, majd kitarja az ajtót, amin férjem lép be. Őt követik a kicsik is. Mindhárman küszködnek a könnyekkel, piros szemek arról árulkodnak, hogy nem ma kezdtek a sírást.

A fejemet nem tudom elfordítani, csupán a szememmel sikerül követnem őket.

- Gyertek, kicsikéim! – mondom, ahogy lassan körbe állnak. – Édes – fordulok Gábor felé –, minden rendben?

Nem reagál. Egyikük sem szól egy árva szót sem, csupán

sajnálkozva fürkésznek megtört pillantásaikkal. Férjem átöleli Bencét és Anitát, majd nagyokat nyelve az orvoshoz fordul.

- Mondja, Bertus doktor! – szólítja meg halkán, hogy a gyerekek ne hallják, miután a szoba másik sarkába inti a szakembert. – Meddig lesz ilyen állapotban? Úgy értem, mikor lesz látható a javulás?

- Milyen állapotban?! – kiabálok, de továbbra sem érek el semmilyen eredményt.

A gyerekek csak bámulnak, majd Anita hirtelen hangos zokogásba kezd. Gábor odasiet, és gyengéden elhúzza őket az ágyam mellől.

- Gyerekek! – szólok utánuk, ahogy a szívem hasad bele a látványukba. – Anita, minden rendben van, szívem. Bence, nyugtasd meg a húgodat!

Ekkor Bertus doktor leguggol eléjük, és biztatóan így szól hozzájuk:

- Ne legyetek elkeseredve! Anyukátok jobban van... és egyre jobban lesz. Hamarosan visszakapjátok őt.

Miután a gyermekeim kicsit megnyugodtak, Gábor kiviszi őket a folyosóra, hogy ott várják meg.

- Doktor úr, ne kíméljen, kérem! – kéri meg az orvost, miután hatszemközt maradunk. – Tudni akarom, mire számítsak.

- Nézze, Gábor! – kezd bele a doki. – Anett állapota nagyon súlyos, de volt már rá példa, hogy valaki felépült ilyen, vagy ehhez hasonló helyzetből. A közel két hétig tartó kóma nyugtalanító, a teste szinte teljesen lebénult, és beszélni sem tud. Ez egy jó ideig így is lesz, de látom a fényt az alagút végén, hiszen mindkét szemét tudja mozgatni. Rendkívül hosszú út áll önök előtt, de ha összetartanak, és legjobb tudásuk szerint segítik, van rá esély, hogy akár egy éven belül látható lesz a fejlődés.

- De hát itt vagyok! – ordítom, ahogy csak kifér a torkomon. – Már felébredtem! Gábor! Édes! Ébren vagyok!

- Ha lefáradna velem a recepcióra, ajánlanék önöknek specialitást, akihez bejelentkezhetnek – folytatja a doki, Gábor beleegyezően biccent.

Továbbra is csak hiú ábránd, hogy meghall engem. Az elhangzottak sokkolnak, de végre eljut a tudatomig, hogy mi történik velem.

- Egy év, doktor úr? – kérdi Gábor kiábrándultan. – Azt mégis hogyan leszünk képesek átvészelni?

- Gábor! – nyugtatja meg a férfi. – Nézzen magukra! Önök egy nagy, boldog család. Ez egy megpróbáltatás... egy akadály, amibe beleütköztek, de ki lehet belőle mászni. Le tudják küzdeni!

- Kö... köszönöm, doktor úr! – nyögi ki Gábor tétován pár perc gondolkodás után, majd az ágyam mellé lép.

Rám néz, én vissza ó rá. Próbálok szuggerálva eljuttatni hozzá az üzenetemet, melyben az áll, nem kell félnie. Legyőzzük. Együtt sikerülni fog. A férjem a mellkasomra borul, majd csókot ad a számra, melyet minden erőmből próbálok viszonzni, de nem sikerül.

- Szeretlek, drágám! – mondja, közben tovább puszilgatja az arcomat.

- Én is téged! – mondom, de már nem erőlködöm, tisztában vagyok vele ugyanis, hogy nincs értelme.

Félek. Rohadtul félek. Megfogalmazhatatlan az a mértékű bizonytalanság, amely bennem kering ebben a pillanatban, azt meg elképzelni sem tudom, hogy a férjem és a gyerekek min mehetnek keresztül. Attól tartok, Gábor nem lesz képes ezt egyedül végigcsinálni. Tudom, úgy fogja felfogni, hogy egyedül van, de remélem, apró jelzésekkel sikerül tudatnom vele az ellenkezőjét. Mindent megteszek, hogy visszakapjam a családomat és ők is engem!

Kelvin & Maggoth

Lélekölő

A megbízóimat én sem ismerem. Nem gondolhatják komolyan, tisztelt bírák, hogy akiknek van pénzük a szolgálataimra, találkoznak velem! Sőt! Az ilyenek remélik csak igazán – tényleg nagyon remélik –, hogy sohasem fognak összefutni egy magamfajtaival.

Akkor se mesélhetnék el mindent, ha akarnám.

A lélek elnémitása művészet, egy tehetség, amit lehetetlen elmagyarázni a laikusoknak, mert a nagy része varázslat. Jó, maguk persze nem avatatlanok, hiszen itt, ebben a ragyogó teremben, nap, mint nap gyilkosságok áldozataival beszélnek.

Ennek ellenére csak azt mondhatom, született zseni vagyok, aki többet tud, mint amennyit tanult. Vagy mint egy tornász. Az élsportoló talán tisztában van azzal, hogyan működnek az ízületei?

Halvány fogalmam sincs, mi a titkom, uraim, egyszerűen csak csinálom. Ösztönösen ráérezek, mit kell tennem, mert minden áldozat másfajta figyelmet igényel. Akad, akinél képekre van szükség vagy emóciókra, másoknál meg lényegesebb a szöveg.

De a történeletről mesélhetek, egyébként sincs más választásom. Mi holtak már nem hazudhatunk, legfeljebb befoghatjuk a szánkat, ha senki sem kérdez bennünket.

Biztos hallottak már pletykákat a magamfajtáról, még ha én vagyok is az első, akit tényleg elkaptak. Gondolom, találkoztak már nem egy tébolyult lélekkel, akit megszólítani sem tudtak, mert valaki közülünk előbb lépett kapcsolatba velük, mint önök.

Erre egyébként számtalan módszerünk létezik. Egyesek pár csepp frissen kilövellt, véres spermára esküsznek, mások ürülékkel is összekeverik, kinek mi fejezi ki jobban a pusztulást. Na, meg persze olyanok is akadnak, akik sarkig tárják a kínok kapuját, hogy mihamarabb transzba essenek. Kár, hogy nők nem űzik ezt a mesterséget, kíváncsi lennék, hogy azok, akikre általában az élet hordozóiként tekintünk, miként fogadnák magukba a halált. Szóval, én nem élek ilyesmivel, nincs szükségem semmiféle közvetítő anyagra. Egyszerűen csak lefekszem, és megtörténik, nem kell hozzá varázsszer. Ebben a műfajban géniuszoknak tartanak, és nem sokat tévednek.

Odaát minden más, mint itt, de szerintem olykor valahogy valóságosabb. Kezdőként óva intettek ettől az érzéstől, merthogy beszippant, és akkor majd odaát rekedek. Ha engem kérdeznek, igazat mondtak, már az elején is csak az volt a kérdés számomra, miért nem maradok ott. Meg hogy melyik valóság az igazi, ugye.

Minél szűkebbek látszatra az ilyen különleges terek, annál végtelenebb lehetőségeket rejtene. Az első lépés a beszivárgás, ami egyben a legnehezebb is. Ráadásul olykor illúziók valóságos hálóját kell felépíteni, különben a közelébe sem kerülök a célpontnak. Sok-sok apró trükk kell hozzá, amivel elhítem velük a fantáziáimat.

Általában egyszerre csak egy kuncaftot hálózunk be, másképp fennáll a veszély, hogy ránk omlik a szerkezet, és maga alá temet. Persze mind arról álmodozunk, milyen lenne egy időben több lelket kiiktatni a körforgásból. Az öreg rókák azt mondják, egy rakás különálló személyiséget legfeljebb akkor lehet kézben tartani, ha azonos eszméket vallanak, és nagyjából egy időben ölték meg őket.

Nem tudom, nekem a rekordomat idáig egy testvérpár jelenti, akik sziámi ikreként éltek, de odaát külön mozogtak. Sikerült elérnem, hogy megörüljenek, és acsarogva felzabálják egymást, mint a fenevadak. Reméltem, egy nap ennél is nagyobbat dobhatok majd, de mivel itt állok önök előtt, és a megölésemmre is emlékszem, azt hiszem, erről már nyugodtan letehetek.

Azért ne gondolják, hogy egyből vérprofi lélekölőként kezdtem!

Nem, először én is, mint mindenki, ajtóstul rontottam a házba. Tudtam, hogy nem így kell, de amikor megérezzük a hatalmunkat, rögtön azt hisszük, nekünk mindent lehet. Persze az áldozat csakugyan nem szökhet meg, elvégre hová menekülhetne valaki önmaga elől?

Ha felborul a valóság, az elme hasonlatossá válik egy fekete lyukhoz. Magába szippant mindent, és amikor már elnyelte, amit lehetett, akkor sem hagyja abba. Önmagát szívja be és bőfögi fel újra meg újra, aztán így pulzál, vagy mit csinál, a végtelenségig. Nem tudom pontosan, mert addigra némileg megváltozik az érzékelésem. A hatás legtöbbször elég hasonló, de a Köztesből való visszatérés... hát, amikor megpróbálja az embert beszívni egy ilyen szerencsétlen, az azért nem éppen egy fátylászmenet!

Szóval, amikor megvan az áldozat, először a lélekburkába kell szivárognom. Ezzel a nővel is így alakult: átcsúsztam a Köztes egyik pontján, aztán a földre hulltam. Eső akartam lenni, a gyengébbik nem tagjainál rendszerint ez működik a legjobban, de ez a spiné utálta a természetet. Nem tehettem semmi olyat, amit nem látna szívesen, vagy képtelen lenne befogadni, ez nem így működik.

Ami belül, az van kívül, világos, igaz?

Rögtön kiszúrják az idegent, ha nem alkalmazkodik a körülményekhez. Akkor pedig összeomlik az egész, én meg mehetek vissza a Köztesbe, és kezdek elölről az egész vacakolást.

Döglött bogár, madárszar szóba sem jöhetett, rettentő felületes liba volt, ha engem kérdeznek. Végül porfelhőként szivárogtam a világába. A behatolást követően bolhává változtam, majd szereztem magamnak fuvar egy négy lábú alakjában. Persze a kuttyáját választottam élő taxinak, a bilétáján a Fifi név villogott. Tökéletesre teremttem, pont olyanra, amilyennek a képeken látszott.

Hát, távta maradt szám, amikor megpillantottam a nőt a saját otthonában, szerintem önök sem láttak még hozzá foghatóan csinos teremtést soha életükben! Persze róla is mutattak fotókat, amikor igent mondtam a felkérésre.

Világosnak tűnt, hogy a csaj másrmilyen lesz, mint a realitásban – elvégre sohasem teljesen ugyanolyanok –, de mégis némi hasonlóságot vártam. Ritka, hogy valaki belül teljesen eltér. Többnyire mindenki úgy néz ki, amilyennek gondolja magát, és ebből a való életben néha komoly bajok származnak, de ez a némben a saját tudatában, viccen kívül, egy kicseszett istennő alakját viselte! Valamelyik filmben láttam ilyesmi szépséget, tudják, dögös alak és kicsit hullámos, lángszínű fürtök. Az az igazi vörös démon, ismerik a típust, gondolom, nem kell különösebben ecsetelnem.

Lehajolt hozzám, megsimogatott, csücsörített azzal a csepp szájával, és közben a melle úgy himbalózott előttem, mint valami inga, csak kicsit gyorsabban. Odakint süttött a nap, és vakító fény áradt be a nappali ablakán. Köröskörül tők egyforma házak sorakoztak, melyeknek kertjeiben még a locsolók is ugyanarra az ütemre sziszegtek, de teremtett lelket sem láttam. Az összkép kertvárost imitált, minden kispolgár megtestesült álmát, ám én laposnak és sivárnak találtam.

Úgy döntöttem, itt az ideje kicsit tesztelni a bigét. Tetszett nekem, na!

Ha nem itt találkozunk, biztosan ártatlanabb szándékokat táplálok iránta, noha ugyanilyen mocskosakat. Hanyatt feküdtem, és szétdobtam a tagjaimat, amíg simogatott, hadd lássa, hogy a férfi kutyaként is férfi, ha értenek.

Nem fogják elhinni, de meg sem rezdült!

Pedig azt vártam, hogy ez a kis csendes, förtelmesen rút, dagadt

perszóna legalább meglepődik egy kicsit, hiszen nem sok ilyes-
miben lehetett része a valóságban. De nem, csak rácsodálkozott,
mondott valami ó-t, aztán simogatta tovább a hasam. Azt hittem,
én játszom vele, csakhogy kezdett felhúzni. Begerjedtem, na.

Őszintén, maguk meddig bírnák izgalom nélkül, ha egy bom-
bázó becézgetné önöket?

Megráztam magam, és kifutottam a teraszra. Nem tudtam,
szabad-e ezt Fifinek, meg is zavarhattam volna vele a gazdi belső
egyensúlyát, de szerencsére nyugodt maradt.

Tudják, nekem is vannak érzéseim, nem igaz, hogy nem sajnál-
lom a célpontokat. Itt volt ez a túlsúlyos némbér is. Nem elég neki
az a rühes nagy, hurkás test, amihez egyébként semmi köze lélek-
ben, de még a szellemburkát is szétcseszem.

No, de pénz beszél, kutya meg ugat – ahogy mondani szokták
–, persze csak akkor, ha nem épp begerjedve fetreng egy istennő
vörös színű túsarkúja előtt.

Utánam jött, és szólt valamit, de nem értettem. Ha a célponttal
problémák adódnak, mindig a hangok érzékelése esik szét
elsőként. Nem lógtam ki az univerzumából, inkább előhoztam
valami mélyebb lelki traumát.

Óvatosan követtem, nehogy olyat tegyek, ami végképp
összezúzza a dekadens kis mennyországát. Kedvem lett volna az
ölebe fúrni az orrom, de tudtam, hogy úgysem éreznék semmit.
Odaát sosincs szaga a dolgoknak, talán eleget szimatoljuk egymás
bűzét ideleln.

Beléptünk a hálószobába, és megremegtek a bútorok. Nem úgy,
mint amikor egy kamion megy el az ember háza mellett, inkább
mintha az összes tárgy vibrált volna két valóság között. Ritka az
ilyesmi, és a legtöbbször valami izgalmas, új dolgot takar. El se
tudom képzelni, mit hozhatott ki belőle a betolakodásom.

Odabent egy vén szivar feküdt hason a padlószőnyegen, a csuk-
lója a lába között hátrahúzva, és hozzákötve a bokájához. Egy
idős, meztelen férfi ebben a pózban, elég romboló látvány.
Képzeltetik, mi minden lógott ott!

A nő megfogta a golyóimat, és az öregre mutatott. Izgatottan
mondott valamit, de az inkább dobhártyarepesztő mennydörgés-
nek hangzott, mint beszédnek.

Amikor egy pillanatra kinéztem az ablakon, úgy láttam, odakint
eltűntek a házak, vagy csak váratlanul éjszaka lett, nem tudom.
Nem féltettem a stabilitást, a halál utáni lét nem holmi álom,
amiből csak úgy felébred az ember. Persze ettől még vannak
határok, és minden csak annyira valóságos, amennyire képes
velem kölcsönhatásra lépni, és én nem akartam ezt megélni
valóságként. Egyébként sem vágytam látni az öregember arcát,
sejtettem, ki fekszik ott. Ebben sincs szerencsénk, tényleg nem
láttam.

Gyorsnak kellett lennem.

Leváltam a fenébe a kutyáról – gondoltam, Fifi nélkülem is
megcsinálja, amire a nő vágyik –, és inkább az asszony ruhájává
alakultam. Erről nem mesélnék, semmi közük hozzá. Főleg ahhoz
nem, amikor összementem rajta. Majd kibuggyant belőlem, még a
pulzusát is magamon éreztem. Hiába, a szívünket mindenhová
visszük magunkkal, ez elől nincs menekvés.

Kint közben ismét felkelt a nap, de az is lehet, hogy csak cser-
benhagyott egy időre a látásom, azután meg visszatért. Tökéletes
idomokhoz tapadva nem megy olyan könnyen a koncentráció.

A nő letépett magáról, de maradt időm színekként megteleped-
ni a bőrén. Vastag, lila csíkokat képeztem a karján, a mellén és
hasán, aztán lefolytam az öléig. Erre torkaszakadtából ordítani
kezdett, mint egy örült, ami egyértelműen jelezte, hogy jó úton
haladok.

Nyomkodta magát, dörzsölte a bőrét, mintha azzal eltűntethetne,
de én csak tovább növekedtem. Berohant a fürdőbe, és bár szí-

vesen rajta maradtam volna még egy darabig, inkább a tükröbe
olvadtam. Mit tudta ő, szerencsétlen, mi történik körülötte, de már
nem is érdekelt, mert elkezdett körülötte szétbomlani a környezet.

A használati tárgyak a levegőbe emelkedtek, és kiszámíthatat-
lan pályára álltak, mintha valaki lekapcsolta volna a gravitációt. A
mennyezet kiszakadt a helyéről, majd eltűnt a fellegek között, és
tollpiheként mi is felfelé lebegtünk. Pontosan erre a globális
széthullásra vártam. Ha előbb jön, újjáépült volna a burka, ha
később, a Köztesben rekedek.

Tudok olyanokról, akiknek a teste még most is működik, miköz-
ben a lelkük odaát ragadt. Képzelték csak el, táplálják, tisztába
teszik, forgatják őket, miközben igazából halottak! A rokonság
azért tartja „életben” az ilyeneket, mert hisz benne, hogy néhány
évszázadnyi purgálással meg lehet tisztítani őket. Még senkinek
sem sikerült, de stílszerűen szólva, a remény hal meg utoljára.

Elérkezett az utolsó fázis, ezernyi tükröré álltam össze, és a
megsokszorozott képmását mutattam neki. Az igazi valóját láttat-
tam vele, azt a túlsúlyos, elhanyagolt háziasszonyt, akit alaktalan,
löttyedt mellekkel, domborodóan nagy hassal és sápadt,
tésztazerű vonásokkal vert meg a végzet.

A valósággal való szembesítés mindig nagyon fontos. Talán
még rá is tettem egy lapáttal, hogy jobban erősítsem a mentális
sokkot. Ez után bezártam őt egy határtalanná növekedő tükrökoc-
ka belsejébe. Fejhangú sikolya egy krypta falain is áthatolt volna.

Innen már nem maradt tennivalóm. Mindenki olyan makacsul
ragaszkodik a saját bánatához, hogy arról regényeket írhatnak.
Majd ő fenntartja a kockát, még fény is lesz odabent, nehogy egy
pillanatra is megszabadulhasson a látványtól. Ebben annyira egy-
formák vagyunk; senki sem tud annyira gyűlölni minket, mint mi
saját magunkat.

A világ javarészt szertefoszlott, alig maradt egy kis helyem
ponttá válni, hogy ne akadjak el a Köztesben, de valami elromlott.
Hiába szippantott be a valóság, iszonyatos fájdalom tört rám, és
cérnaszálakként felcsévélte az idegeimet.

Azt hiszem, ez lehetett az a pillanat, amikor meghaltam,
ugyanakkor egy belső hang arra figyelmeztetett, nyissam ki a sze-
memet. Az egyik bérgyilkosok megtalált, mialatt transzban
feküdtem, urak! Róla bármikor adhatok személyleírást, mert már
világosan emlékszem az arcára, ahogy a hajamnál fogva hátrarán-
totta a fejemet, és elmetszette a torkomat.

Egyedül őt kínálhatom fel önöknek, hiába hajtogatják, hogy
fedjem fel a megbízómat. Ismétlem, velük sosem tartunk kapcsola-
tot. Ha ismernék őket, bennünket is el kellene tettetniük láb
alól, márpedig ehhez túl értékesek vagyunk.

Látom, az elszörnyedést a képükön, holott maguknak köszön-
hetjük a létünket. Ha nem tudnák a gyilkosságok áldozatait tár-
gyalásokra citálni a haláluk után, lélekölőkre sem lenne kereslet!

Tényleg elhitték, hogy valamelyik bérgyilkosuk elkapott?

Na, de uraim! Maguk szerint ez a szokásos rituális tárgyalás,
amelyiken önök kérdeznek, én meg béketűrő hullaként felelgetek?
Nem tűnt fel, hogy a tárgyalóterem tele van tükrökkel, és hogy
egy ölelbe beszélgetnek?

Áh, látom, már kapiskálják!

Igen-igen, transzban fekszem egy pincében, és valójában maguk
a halottak! Gondolom, valakit csúnyán megharagíthattak, ha egy
éjszaka kinyíratta mindnyájukat. Mondtam, hogy csak akkor lehet
kézben tartani egy rakás különálló álló személyiséget, ha azonos
eszméket vallanak, és nagyjából egy időben ölték meg őket.

Na, de legyen elég ennyi! Megtudták, amire kíváncsiak voltak,
kiélhették a fölényeskedés iránti hajlamaikat. Látniuk kellett volna
a saját arcukat. Igaz, még most sem késő. Többé már semmi sem
késő maguknak.

Figyeljék csak a tükröket, és üvöltssenek!

bel corma

Démonvadász V.

A folyosó, amelyen át a szentély szíve felé haladtunk, enyhe szögben emelkedett. Gyanítottam, hogy a központi kamra valahol az épület felső szintjeinek magasságában lehet.

- Olyan, akár egy hatalmas energiaközpont – mondta Shaemus, és ujaival végigsimított a falakat díszítő geometriai ábrák egyikén. Követtem a példáját, és rögtön éreztem a falak finom, egyenletes vibrálását. Forró energia áradt belőlük, amely a bőröm alatt kúszott fölfelé, egyenesen a szívem irányába. Sietve megszakítottam a kapcsolatot. Az öreg sejtette, hogy mi jár a fejemben, és mutatóujjának körmével megkocogtatta a makulátlanul tiszta, fehér, márványszerű anyagot.

- Térrezonátorként működik, és magába gyűjti a kozmikus energiákat. Ha jól sejtem, akkor hamarosan érezni fogjuk majd áldásos hatását.

Kérdőn vontam fel a szemöldökömet.

- Pontosan... mire gondolsz?

- Érzékeink élesebbé válnak majd, és könnyebben ráhangolódunk a mágia használatához szükséges erő frekvenciájára. Igazi áldás ez, fiam!

- De... akkor a bestia is használhatja a templom erejét...

- Nem hinném. Ő a negatív síkok teremtménye, és egészen más rezgésszámon működik, viszont... Arra felhasználhatja, hogy megfejtse a könyv kódját. Ha ez sikerülne neki, akkor közvetlen kapcsolatot hozna létre a két dimenzió között. Kaput nyitna a saját világára és... jobb nem belegondolni! – az érsek ingerülten legyintett.

- Fényt látok a folyosó végén! – Annabella lehalkította a hangját, és a jelzett irányba mutatott.

- Nem érzékelek semmilyen élőlényt, sem ártó mágiát a közelben – nyugtázta Shaemus.

- Seholy egy kifeszített drót, vagy bármi más, ami mechanikus csapdára utalna – a lány ajkát beharapva, kérdőn nézett rám.

- Menjünk!

A fülke kör alakú volt, hét láb magas és nagyjából tizennégy láb széles lehetett. A fény, amely megvilágította, azokból az áttetsző kövekből áradt, amelyek a helyiség mennyezetét alkották. Úgy döntöttünk, pihenünk egy kicsit, mielőtt folytatnánk az utat.

Leültem és hátamat a falnak vetve hallgattam a templom zümmögését. Az érsek a holmiját rendezgette, Annabella pedig egy légzéssel kombinált mozdulatsor gyakorlásába kezdett. Néztem, ahogy karcsú, hajlékony testének mozdulatai felvették légzésének ritmusát és elmosolyodtam. Végre észrevette, hogy figyelem, és hálásan viszonzta a gesztust. Hirtelen eszembe jutott valami. Az érsekhez fordultam.

- Hogy hívták a papnót?

- Akit megszállt a fenevad?

- Igen.

Tűnődött egy pillanatig, mielőtt válaszolt volna.

- Mirabel... azt hiszem. Igen, ez volt a neve! Miért... fontos ez most?

- Mert a segítségével legyőzhetjük a bestiát.

- Elméje legsötétebb zugába számúzta őt az ivadék. Valószínűleg mentális bilincsekben vergődik és... Nem hinném, hogy bármiféle hasznát vennék.

- Harc közben, ha a helyzet úgy hozza, hogy... a démon meg-

sérül, akkor...

- Megpróbálhatunk szólni hozzá... - az öreg tűnődve simogatta meg gömbölyű állát.

- Mesélj róla valamit!

Shaemus felsóhajtott és belefogott a papnó életének rövid történetébe. Csöndben hallgattam és szokásomtól eltérően egyszer sem szakítottam félbe...

Egy fertályóra sem telt el, amikor felszedelőzködtünk és sietve indultunk tovább. Hamarosan éreztem, hogy a falakból áradó zümmögés erősödik, a folyosó pedig kiszélesedik. Egy újabb fülkébe torkollott, ám ez nagyjából másfélszer akkora lehetett, mint az előző. A kijáratot egy súlyos, fekete gránittömb zárta le, de nem ez volt a legszembetűnőbb különbség...

A fülke közepén két smaragdöld színben tündöklő tetraéder éles körvonalai izzottak a levegőben. Olyan volt, akár egy asztrális kivetülés, legalábbis arra emlékeztetett engem. A jelenés két, a mennyezetet és a padlón elhelyezkedő, két hüvelyk átmérőjű, kör alakú lyukból áradó, élénkzöld energiából táplálkozott.

- Ez egy hologram! – Az öreg gyermeki boldogsággal csodálta meg a furcsa tüneményt.

Nem igazán értettem, hogy miről beszél.

- Az meg micsoda?

- Az egyik régi fóliánsban olvastam róla... Az ősök technikáján alapul a dolog. A fényvel és az energiával van összefüggésben. Kicsit bonyolult lenne most elmagyarázni, meg aztán... Az igazat megvallva, én sem értem teljesen a működési mechanizmusát.

- Valami írás van itt... - a lány leguggolt, és a padlón tátongó lyukat körbeelő ábrákra mutatott. – Ugyanazok a szimbólumok, amiket a bejáratnál láttunk. Vajon mit jelentenek?

Az öreg sokáig tanulmányozta az írást, majd megvakarta a fejét.

- Ha a lent és a fent egyé válik, akkor a sötétség és a fény nászából megszületik a tökéleteség égi képmása... Éreztem, hogy elbizonytalanodom.

- Ez meg mit akar jelenteni?

- Szerintem ez egy rejtvény! – kedvesem hangjában a felismerés bizonyossága remegett.

- Azt hiszem, hogy a templom, vagyis... az építői próbára tesznek minket. Talán, úgy gondolták, hogy aki elég éles eszű ahhoz, hogy megfejtse a feladványt, az érdemessé válik rá, hogy belépjen a szentély középső termébe. Ha jól sejtem, akkor...

Az érsek óvatosan belenyúlt a hologramba és ujjai hegyével könnyedén megmozgatta az egyik tetraédert.

- Szóval, ki kell raknunk valamiféle szimbólumot... - végre megérett bennem a felismerés.

- A lent és a fent egy ellentétpár... - kedvesem egészen belejött a dologba. – Mi lenne, ha az egyiket megfordítanánk?

Shaemus ekképp cselekedett, majd ugyanazzal a mozdulattal, összeragasztotta a két tetraéder alapját. Mosolyogva okított ki minket:

- Az írás szerint egyé kell válniuk!

Közelebb léptem a hologramhoz, és óvatosan belenyúltam az energiamezőbe. Egymásba toltam a két tetraédert, és az egyiket kilencven fokban elforgattam, majd lassan hátraléptem. A nyolcágú csillag ragyogása egyre erősebb lett.

- A tökéletesség égi képmása! - suttogtam mosolyogva.

Halk kattanás hallatszott, és a kijáratot lezáró gránittömb lassan felemelkedett.

A kamrából kivezető folyosó szűk volt, és nagyjából ötven méter után egy csarnokba torkollott. Egymásra néztünk, és némán bölintottunk. Éreztük, hogy az ivadék odabent vár ránk. Halk fohászt mormoltam, ahogy beléptünk a terembe...

Démonvadász VI.

bel corma

A kör alakú csarnok hatalmas volt. Kétszáz láb átmérőjű lehetett és kristálylámpások higanyszínű fénye világította be. Úgy ragyogtak, mintha csak a telihold szomorú mosolya talált volna utat a templom kürtőin és titkos járatain át. Ki tudja, lehet, hogy így volt. Talán ő is kíváncsi lett a szeszélyes istenek által megálmódott dráma végső felvonására...

A sűrű, vibráló levegő statikus töltéssel telítődött. Minden mozdulatunk szivárványszínű szikrákat gerjesztett és éreztem, hogy hideg veríték csordul lefelé a gerincem mentén. A falat fekete márványból építették és folyton változó, aranyból és mágiából megálmódott, misztikus jelenetek díszítették. A boltíves mennyezetet vasok oszlopok tartották, tetején egy nagyjából öt láb széles nyílás tátongott. A kürtőn keresztül opálos folyamként csillogó energia ömlött lefelé és gomolygó páráként ölelte körbe a közepén magasodó oltárt, hogy azután beleolvadjon az áttetsző, hullámzó levegőbe.

A csarnok közepén, az oltár mellett egy megnevezhetetlen, sötét árny magasodott. Fekete köpenyt viselt, arcára csuklya borult. A kázmza mélyén - mintha csak az akarátának engedelmességre - megsűrűsödött a homály. Jobb kezének hosszú, karmokban végződő ujjait a könyv fedelén pihentette, azután...

Egyetlen lágy mozdulattal oldotta meg köpenye kötését. A ruha a sűrű levegőben lassan szállingózva hullott alá. Az ivadék állt előttünk teljes, meztelen valójában...

A papnő, akinek a testét bitorolta, életében nagyon szép lehetett. Karcú volt és a bájos arcvonások még őrizték az élet szentségének halovány emlékét, de...

A vöröslő bőr alatt már vastag, fekete artériák lüktettek a sötét szív ritmusára. Eleven pókhálóként lassan kúsztak felfelé a nyaka irányába és gyanítottam, hogy ha teljesen behálózzák a testét, akkor vajmi kevés esélyünk marad a győzelemre. A finom vonásokat már ösztönös, vadállati düh torzította el. Sárga tűzű tekintete a ketrecbe zárt oroszlánok pillantására emlékeztetett engem. Azokban a szemekben láttam csak ilyen izzó, mindent elpusztítani vágyó gyűlöletet. Egyetlen röpke pillantással felmérte a bennünk szunnyadó erőt, majd mozgásba lendült. Sőhaja egy vadállat hördülése volt, ahogy szabadjára engedte a testét feszítő mágikus energiákat. Szellemszemem látta, hogy a manaháló görcsbe csavarodik és lelkem magja megérezte az istenektől elorzott erőt. Rekedt ordítással próbáltam figyelmeztetni a többieket:

- Hatalomszó!!!

Ösztönösen az egyik oszlop mögé perdültem és láttam, hogy Annabella a földre veti magát. Puhán fogott talajt, majd könnyedén továbbgördült és ő is fedezékbe húzódott.

A hangok elhalkultak, mintha légüres térbe kerültünk volna. A csarnok vibráló fényei elhalványultak és a színek is mocskos szürkévé sápadtak. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha megállt volna az idő, azután hirtelen minden újra mozgásba lendült.

- PUSZTULJ!!! - a démon hangja olyan volt, akár az ézengés. Az ősi erő árkot szakított a gránitpadlóba, ahogy Shaemusra zúdult.

Biztosra vettem, hogy az öreg rögvest szörnyethal, ám mentális pajzsával sikerült megállítania a pusztító fürgeteget. Láttam, hogy az opálos ragyogás pislogva halódik körülötte és tudtam, hogy a következő roham menthetetlenül elsőpri majd.

- Most! - kiáltottam, de Annabella már megelőzött. Félucatnyi apró, mérgezett tű szelte át sziszegve a levegőt, melyeket a lány az alkarjára csatolt arasznyi, aranyszínű pántból indított útjára.

A tuskék még csak félúton jártak, amikor a dög ingerült intéssel söpörte félre őket a levegőben, mintha csak kellemetlen szünyogok lettek volna. Ártalmatlanul hullottak a padlóra. A lény figyelme immár a lányra összpontosult.

Három, hüvelyknyi átmérőjű üveggolyót hajítottam az oltár irányába. Tudtam, hogy a beléjük töltött, gyúlékony elegy képes átégetni a legvastagabb bőrt és a legerősebb csontokat is. A szörnyeteg intésére hirtelen megálltak a levegőben, majd irányt változtattak és dühös darazsakként röppentek felém. Annyi időm maradt csupán, hogy az oszlop takarásába húzódjak. A gömbök ötlábnnyira a fejemtől csapódtak a falba és csak gyors reflexeim mentettek meg az azonnali kínhaláltól. A földre vetettem magam és tovább gördültem a padlón, így sikerült elkerülnöm a susterregeg éget, halált köpködő tüzet. Az izzó keverék mohón falta a kemény követ és a pillanat törtrésze alatt egy emberfej méretű lyukat mart a márványba. Levegő után kapkodva álltam talpra. Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha egy roppant kéz kapta volna marokra a szívemet. Égető fájdalom hasított a mellkasomba, én pedig ordítva téptem le a nyakamból oltalmazó amulettetem, illetve azt, ami még megmaradt belőle. Az olvadt fém forró cseppei a padlón sercegetek. Tekintetem most egybeforr az ivadékéval...

Shaemus mágiája ekkor fogant meg. Nyersfehér, zümmögő energiakigyó cikázott végig a padlón és dög lábán felkúszva bémult tétlenségre kárhoztatta őt. Éreztem az égett hús szagát, ahogy a villám ide-oda táncolt a testén, mígnem...

Kínlódva hátranyúlt és sikerült megérintenie a könyvet. A testében vonagló energia lobot vetett, majd végleg kihuny. Újra éreztem azt a múltból ébredő féktelen erőt, de már semmit sem tehettem az érsekért.

- PUSZTULJ!!!

Láttam, hogy az öreg véres salakká robban szét, az ivadék pedig térdre omlik. Vért köhögött fel és a sárga szemek mélyén most barna fény csillant. Egy eltemetett lélek fájdalmas tekintete. A démon testébe bebörtönzött papnő volt az. Gyűlöltem magam azért, amit tenni készültem, de tudtam, hogy esélyt kell adnom Annabellának.

- Mirabel, kedves... - mágiával átszótt hangom most simogatott, akár a bársony.

- Igen, valaha így hívtak engem... - suttogtá a papnő és megbabonázva nézte vértől maszatos tenyerét.

Az oszlop takarásában állva, kapkodva túrtam fel az ingujjamat és szabaddá tettem a bal alkaromat díszítő rúnatetoválást. Egy biztos kezű délvidéki boszorkánymester ajándékozott meg vele

még évekkel ezelőtt. Súlyos aranyakkal fizettem érte és csak reméltem, hogy a fickó valóban mestere volt az ilyesfajta ábrák készítésének. Fekete pengémel apró vágást ejtettem a bőrömön és teljessé tettem a szimbólumot. A motívum vörös derengéssel felizzott, én pedig éreztem, hogy roppant erők hajlanak az akaratom alá. Vérem megállíthatatlanul, egyenletes cseppekben hullt a kőpadlóra és tudtam, hogy addig folyik majd, amíg végleg meg nem szakítom a rúnát. Lassan kiléptem a derengő félhomályba.

- Édesanyád hazavár téged, Mirabel...

A barna szemekben a felismerés fényei gyúltak, ahogy a nő lelke ráeszmélt önnön helyzetére. Szerettem volna megmenteni őt, de tudtam, hogy a démonszuka sokkalta erősebb nála. A papnő végül veszíteni fog, de addig is...

- A kishúgod is azt szeretné, ha hazamennél...

- Én édes, szeretett Celiám! - a nő hangja fájdalmas zokogásba fűlt.

Ezüst villanás volt csupán, ahogy Annabella pengéje a hátába vágódott. Megdöbbenve, lassan fordult meg.

- Most! - ordítottam. - Meg kell szerezniünk a könyvet!

Még láttam a nő szembogarában újfent felizzó sárga tüzet, aztán hagytam, hogy a megsűrűsödő sötétség magába szippantson. A dimenzió kifordult sarkaiból, míg végül...

Az árny a démon mellett okádott ki engem magából. Ösztönösen mozdultam és ez mentette meg az életemet. Hátraugrottam, így a sötétség teremtménye a szívem helyett csak az ingemből tépett ki egy jókora darabot. Megbotlottam és fél térdre estem. Az ivadék tekintetében vérvágy és a közelgő diadal ígérete izzott, ahogy fölöttem magasodott.

Újabb villanás, a második dobótör immár a vállából meredt felfelé. A bestia megpördült és dühödt szisszenéssel a levegőbe

markolt. Még hallottam a vészjósló roppanást és láttam, hogy kedvesem teste ernyedten omlik a padlóra. Újra életre hívtam az árnyat...

A szörny előtt öltöttem alakot és azzal a mozdulattal vágtam át a torkát. Fekete vére széles ívben fröccsent a padlóra, teste pedig lassan legurult az oltár lépcsőjén.

Önkéntelen mozdulattal szakítottam meg varázsrúnámat. Ott imbolyogtam az emelvény lépcsőjén. Lelkemben feneketlen űr tátongott, amikor... Meghallottam a könyv hívását. Édes, fájdalommal teli hang volt ez, suttogása mégis felért a legszebb szerelmes szóval. Gyöngéden simogatott és újra felszította bennem a remény kihunyni készülő lángját. Utat nyitottam neki és átengedtem magam ölelésének.

Lábam magától lépdelt fölfelé a kopott, öreg köveken. Idegen erő mozdította ujjaimat, ahogy taláalomra felütöttem a könyvet. Ősi, számomra érthetetlen szavak sorakoztak a fehér oldalakon, én mégis tisztán ejtettem ki a számon minden egyes ígét. A betűk vörösen felizzottak, azután lassan újra megfeketedtek. Hideg sóhaj kélt a csarnok oszlopai között és én tudtam, hogy mindent megtettem már, amire erőmből futotta. Talán még többet is annál.

Utolsó tartalékaimat éltem fel, ahogy lefelé botorkáltam az emelvényről. Megfordultam és még láttam, hogy szemképráztató ragyogás kél a teremben. Fénye vetekedett a nap tündöklésével, de egyáltalán nem volt bántó. Egy angyali jelenés ereszkedett alá a kupolától a padlóig remegő fénysugáron. Láttam a szabályos vonásokat, melyek gyönyörűbbek voltak, mint a legnagyobb szobrászok alkotásai. Márványból metszett arc mosolygott rám, én pedig elveszttem az időtlen bölcsességgel ragyogó szemek aranylő tükrében. Rám mosolygott és gyöngéden a keblére ölelte a könyvet... a könyvét. Vakító villanással tűnt el a semmiben, én pedig egy lépést tettem hátrafelé. Eddig bírtam csupán, azután rám szakadt a sötétség...

Csendes Titkok

Por üli meg némán a sárgult lapokat,
Regékké gyúrva a régen múlt napokat.
Könnyáztatta sorok... - kusza szívre valló,
Padlás sarkába bújt, elfeledett napló.
Rózsaszírom egykor csendben a hantra hullt...
Csatos bőrkötéssel magába rejt a múlt...

Jégvirágos üveg les a kinti tájra,
A tél dérdíszeket akaszt a faágra,
Fehér takaróra csipkéből szőtt álom.
Jéggé fagyott szívem örök télbe zárom,
S szemfedőmmé teszi a szélhordta havat...
Csillanó lélekfény, tükörnyi jég alatt...

Lir Morlan

Ábrándos dallam...

Ha lehunyom szemem, arcod látom,
Forrón ölelni csak erre vágyom,
Látni égszínkék szemeidben a perzselő lángot,
Felfedezni benned a nagy világot...

A csendben is csak andalító hangod hallom,
E bűvös szóért szívemet adom,
Édes kacagásod melengeti lelkem,
Hódító érintésed, mi megtölti a szívem...

Álmomban is csak téged látlak,
S örökké álmodom, megtaláltalak,
Remélem, eme álom soha nem ér véget,
Mert számomra te vagy a vég és a kezdet...

csabi6669

Lidércfény

Elegendés ege alatt

Éj kavarog ében íriszemen,
körötte sápadt szemgolyó a Hold.
Csillagok közt tűnését figyelem,
ahogy átkarolja a Valaholt.

Ki ő, vagy ki volt - nem lehet tudni -
delejesen gyötrő e sejtelem.
Képzelmem ezer légvárat fúj ki,
és én csak keresem őt, keresem.

Keresem, csak keresem. Talán életek
is kellene hozzá, hogy végre fényt leljek
kusza barlangok útjának legvégén.

Szerettem vagy megvettem őt valaha,
megtudni, átézni nem fogom soha.
S én keresem tovább, csak keresem én.

Míg felzokog bennem a sziklakő-tudat,
mely semmi porát verő ösvénybe mutat:
mit tett velem a Végtelen vágya...

Várni és keresni örökké, monoton,
nem lelni és nem fogadni, át korokon,
majd leszületni egy régi világba...

Megszülettem. Nem epedek már - nem lehet,
nem vágyhat tenger forrására szüntelen.
Íriszem búvóli egy ősi lehelet,
holt reményeken lelhető csak hűlt helyem.

Lassan visszazálok a bús őszi éjbe.
Utam most a keserszép végesbe halad.
Meggzúnt a Valaki sóvár keresése,
mert megleltem elengedés ege alatt.

Csillangó

Napjáró

A múlt kárhozott kapitánya,
Zörgő csontú, vén bagós,
Messze hírhedt rabló,
Aranyló folyókon téntfergő,
Gyilkos sugárzásban fürdő,
Álmaidat sarcoló kalóz.
Mérgező izzásban búvó,
Homlokodra forró csókot nyomó,
Kihűlt világokat tovaűvő,
Messzeségbe merengve néző,
Hantolt csontokban regélő,
Sárkányokat tűzben őrlő,
Éltető, romboló, misztikus kalandor.
Így gúnyolod a halált,
Fenséges térhajlító!

edwardhooper

Úgy hordtalak

Úgy öltöttelek magamra,
Mint drága ünneplőruhát.
Dédelgette bársonyod
A testem sok-sok éven át.

Óvtalak, jaj, folt ne essen!
Szél ne gyűrjön! Nap se fessen!
Bőrömként így hordtalak,
Magadból semmi nem maradt.

Együtt koptál napjaimmal,
Te voltál minden ékszerem.
S lánccá lett a lábamon,
Hogy mindig ott voltál velem.

Rabruhában vár a lelke
Még fakultan, elfeledten.
Fázom, hogyha simogatsz,
Magamból semmi nem maradt.

CrazyMom

Gondolat

Mikor csak néha találkoztunk,
mikor csak áhítóztunk,
mikor csak megfogtad a kezem,
akkor jó volt az életem.

Vártam a pillanatot,
mikor hozzád simulhatok.
Vártam a pillanatot,
vártam nagyon azt a napot.

Mikor még gondolat volt,
hogy kezded pihen a derekamon.
Mikor még gondolat volt,
hogy ajkad tapad az ajkamon.

Mennyivel könnyebben éltem,
hagytam, hogy a remény éltessem.
Mikor szerelmünk beteljesedett,
azóta minden természetes lett.

Már nem érzem, hogy meg akarod
fogni a kezem.
Már nem úgy áhítózol
a csókodra sem.

Jaj, csak újra kezdhethénk!
Még mindig egy hideg padon ülnénk!
Még mindig fognád a kezemet!
És nagyon sokára adnám át a szívemet.

Vissza nem hozhatom,
de azon gondolkodom,
mit kéne tennem,
hogy ezt újra érezzük mindketten.

macika

Milyen - Ilyen

Látod, milyen vagyok?
Öreg és fáradt,
mindent elfeledek,
s leeszem ruhámat.

Sokszor elindulok
bele a világba,
s te utánam szaladsz,
nem leintve, kiáltva.

Vannak olyan napok,
Mikor teszek-veszek,
mosok, s száraz ruhát
a padláson hagyok,
fiókban keresem
a rég elveszett kincset,
világosan látom
a nemlétező nincsent'...

Köszönöm most Neked,
hogy fogod a kezem,
s hanyatló csillagom
a földön terelgeted!

Jártó Róza

Üzenet

Sorsom kemény, életem küzdelmes
A regék elmondják, hogy éltem, mit tettem
Meggzűlettem, miként vagyon rendje-módja
Homlokomat nyomja ékköves korona

A ligetben állok, némán szótlantul
Néma sikolyomra csak az isten a tanú
Kristályvízű tóba hajtom kardomat
Testemről leoldom súlyos páncélotam

Láncrea vert Róma, fojtogattak hunok
Hős fiaink vére szent földünkre hullott
Városaink lettek tűz perzselte rommá
Harcosaink teste hamuvá és porrá

Díszes öltözékben fektetnek síromba
Mellettem nyugszik az ékköves korona
Hangos csata zajjal múltak a századok
Síromat tapossák az erdei állatok

Síromról a szél a halmot rég elhordta
Jöttek s mentek a kincskeresők sorba
Szerencsés! Ha megleled sírom kincseit
Hazaviszed koronám, hát fejtsd meg titkait

Találd ki mit ír a mágikus rúna
Tudd meg milyen volt ez ősi nép útja
Olvasd el az írást, ébredjen fel lelke
Álmából ébredjen az ősi kelta szellem

galbena

Idegen hely

1.

- Húsom, maradt még a tegnapi zaccosból? - A tízes posta garázs gondnokát csak „húsom”-nak hívtuk. Igaz, ő is így nevezett mindenkit. A ráncos, vén főszer úgy nyolcvan és a halál közt járhatott, a kávéja pedig orrhosszal verte a piacon kapható leghatékonyabb hashajtókat.

- Zaccos ám az öreganyád! - védte lagymatagon a munda becsületét Húsom. Minden biztonnal úgy gondolta, hogy bolondság lenne elpocsékolni a napokkal ezelőtt lefőzött kávé, ezért folyamatosan rátöltött az előzőleg el nem adott maradékra. Remegő kézzel beleöntött egy adagot a portásfülke párkányán sorakozó csorba csetresek egyikébe, és elém lökte: - Igyad!

Megvontam a vállam, egy húzásra eltüntettem a gyűszűnyi italt, majd elindultam a hatalmas mélygarázs oldalánál elhelyezett, dróthálóval leválasztott térség felé. Ha romantikus alkat lennék, akkor úgy jellemezném a „ketrecet”, mint egy kifutót, ahol fogvartott nagyvadak módjára sorakoztak a zabolátlan, visszafogott erőtlől duzzadó gépek. Valójában pont fordított volt a helyzet, és a ketrecben csupán néhány lepukkant, ősrégi motor sínylődött szégyenletes olajvisszatartási problémákkal küszködve. Valahogy mindig egy hetvenes években népszerű állatkert-bohózat jutott róluk eszembe, és soha nem érttem, minek ezt a pár csotrogányt elzárva tartani; mégis ki lenne akkora barom, hogy megpróbálja lenyúlni őket?

- Még senki nem jött be? - néztem meglepetten zárt ajtóra.

Húsom néhány pillanatig a szelektív nagyothallás tudományát gyakorolta, majd mintha a garázs egyik, homályban megbúvó sarka felé nézett volna, biccentett egyet, és lesajnálóan megjegyezte:

- Van, aki nem való táviratosnak...

Követtem a tekintetét, és a hodály túlsó felénél, a vasbeton tartóoszlopok közt megpillantottam Béka citromsárga bukósisakját.

Fura egy forma volt ez a Béka, talán egy kicsit zakkant is. Soha nem érttem, hogy diplomás léte mi a fenének dolgozik táviratosként, ráadásul miért éppen Budapest egyik legrosszabb hírű kerületében? Az biztos - fogadtam meg magamban sokadjára is, miközben a halkan motyogó kolléga felé sétáltam -, hogy én rövidesen úgy elhúzok innen, mint a vadlibák. Nem vagyok akkora barom, hogy itt ragadjak ezen a lepratelepen.

Béka hallhatta, hogy jövök, mégsem hagyta abba a motyogást.

- El van cseszve az egész... Hülye ribanc. Hogy rohadna meg...

Pár pillanatig tartottam tőle, hogy végleg begolyózott, és vadászpuskával jött melőzni, de azután emlékeztem magam, hogy ilyesmival valójában csak a hollywoodi filmekben történik. Mellé léptem.

- Mi az ábra?

- Az, az ostoba tyúk... Az új csaj, tudod... - Békának vörös volt az arca, enyhén remegett a keze, és hevesen gesztikulált. - ...egysürgösségis dögöset adott!

Szívás. Dögösnek hívtuk azokat a táviratokat, amelyek halálhírt közöltek, és mint minden közösségnek, nekünk is megvolt a

kódrendszerünk, hogy távol tartsuk magunkat más bajától. A trükk egyszerűen abból állt, hogy a telexes kiscsajok egy helyett, két sürgösségi matricát ragasztottak az ilyen borítékokra. Ha dögöset vittünk, sosem vártuk borraivaló reményében, hogy a címzett kibontsa a táviratot.

- Szívás - ismétlem meg fennhangon az előbbi gondolatom.

- Nekem kellett felmosnom a padlóról a nőt, amikor megtudta, hogy meghalt a férje a hetvenesen. Bazdmeg, engem nem ezért fizetnek!

- Gyere ki velem a következő kanyarra, meghívlak egy melegszendvicstre. - Minden furcsasága ellenére kedveltem Békát és átéreztem a helyzetét. Megesett már ugyanez velem is. - Mégsem ülhetsz itt egész nap.

Halványan elmosolyodott, és kifújta az orrát.

- Előbb rakd össze a címekeket, mert a fene sem fog veled kimenni Karakó-szörcsögre.

Elkezdtem sorba tenni a táviratokat, majd felvontam a szemöldököm:

- Valamit nálam is elszartak. Fatum-tér, 23/A... Hülye név. Ismersz ilyen helyet?

- Kérdezzük meg az öreget - intett a portásfülke irányába.

Bólintottam. Amikor beléptem a céghez, én már úgy ismertem meg a garázs gondnokot, hogy ő a portáról a vénember, mérgező kávéval. De előtte közel ötven évig járta postásként a kerületet: ha nem ismert egy utcát, akkor az nagy valószínűséggel nem is létezett.

Épp indultam volna Húsom felé, amikor Béka újra megszólalt:

- Várj egy pillanatot... azt hiszem, beugrott a hely, menjünk.

2.

Amint kiértünk a mélygarázs dohos, szürke betonfalai közül, könnyeket csalt a szemembe a bántó élességgel felszikkázó, reggeli napfény. Néhány pillanatig szemcsés, túlexponált fotónak tűnt a világ. Fakó fényben csillogtak a postát övező magas házsorok, színtelenné vált a barna kövekkel kirakott sétány.

Döglesztő meleg volt, de motorozás közben elviselhető, főleg, mert a szabályokat figyelmen kívül hagytuk és kabát nélkül, egy szál pólóban vágtunk neki az útnak. Béka ment elől, hiszen állítólag tudta az utat, én a nyomában. Ügyesen kerülgette a dugóban veszteglő autókat, majd szűk, romos házakkal övezett utcákon vágott át. A teleszkópok kopogva szenvedtek a foghíjas macskakövekkel kirakott síkatoroktól, majd nagyot csattantak, amikor felhajtottunk a járdára, és megálltunk a temető kapuja mellett.

Béka, mintha megerősítést várt volna, üresbe tette a motort. Intett. A sárkeret övező fal tövében sűrű erdő húzódott, amelyen át keskeny csapás vezetett. Megvontam a vállam és hangtalanul formáltam a szavakat: „felölem”... Ha erre van a cím, hát erre. Nem én döntöm el.

Újra sebességbe tette a megkínzott MZ-t, és elindult. Követtem. Lépésben haladtunk, lelógó ágakat, göcsörtös gyökereket kerülgetve. Mélyen bent jártunk már a fák közt, amikor egy széles kőkerítés állta az utunkat. Talán a temető fala lehetett, talán valamiféle vízzáró töltés, nem tudom: az irányérzésem rég elvesztettem. Az oldalán szűk, terméskövekkel boltozott átjáró tűnt fel. Első pillanatban észre sem vettem, egészen benőtte a

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

növényzet. Béka le sem lassítva áthajtott rajta. Az alagút néhány méternyi volt csak, de a motorok kormánya alig fért el szelvényben, a kerekek pedig egyetlen csúszkáltak az alul heverő, mohos kődarabokon.

Miután átértünk, az erdő ritkulni kezdett és néhány kihalt, düledező épület szegélyezte az utunkat. Vajon ki élhet ilyen helyen? – tettem fel magamnak a kérdést. Időközben beborult és a levegő is lehűlt. Barátságatlanul gomolygó, hasas felhők borították felhomályba a tájat. Fáztam.

A lepusztult épületek egyre sűrűsödtek, két, háromszintes is akadt köztük. Ez talán egy elhagyott katonai bázis? A szűk ösvény töredezett betonútban folytatódott. Inamba szállt a bátorság és nagyot húztam a gázkaron. Béka mellé soroltam, majd integetni kezdtem, hogy forduljunk vissza, de ő mintha észre sem vette volna.

Végül egy szabálytalan, ötszög alakú téren parkoltunk le, amelyet viharvert téglaházak vettek körül.

– Én itt le nem szállok a gépről! – mondtam Békának, aki hanyag mozdulattal leállította a motorját. – Egyáltalán, miféle hülye hely ez, és kinek szól a távirat?!

– Mindjárt megtudod. – Hangja színtelenül csengett, arcán kesernyés mosoly ült. – Ha rossz hírt viszel, néha azt sem kerülheted el, hogy kézbesítsd a választ. Ezt a címet időről időre megjárjuk, testvér!

– Te begolyóztál! – ordítottam fel, és megfordultam a motorral, de a visszavezető utat düllöngelő embertömeg zárta el. Volt köztük férfi, nő, öregember és gyerek. Legtöbbjük arcát és testét borzasztó sebek borították, néhány sápadt, égő szemmel bámuló alakon viszont nem láttam sérülést. Kis ideig mozdulatlanul álltak, majd botladozva, szinte bánatosan indultak felénk. Ráébredtem, hogy visszafelé nem menekülhetek, ezért leugrottam a motorról és az egyik sötétén ásító kapualj irányába futottam, de Béka rámkialtott:

– Meg ne próbáld!

Felfelé mutatott, és észrevettem, hogy a szögletes ablakokból csonkán kiálló, törött üvegek mögül is beesett, vérrrel és sebekkel borított arcok merednek rám. Pánikba estem. A kísérteties csendet csak halk csoszogás, és saját zakatoló szívverésem törte meg.

– A táviratot! – szólalt meg fáradt, ám sürgető hangon Béka. – Add ide, ez az egyetlen esélyed.

A közeledő alakok már teljesen körbevettek. Remegő kézzel csatoltam ki az oldalamon átvett postástáskát, és beletúrtam. Szerencsém volt, hogy korábban sorba raktam a címekeket, mert így egyből a kezembe akadt az apró, zöld boríték. Béka mellé rohantam, és a markába nyomtam.

– Indulj! – kiáltott fel. – Menj! – Magasba tartotta a levelet. A kísérteties csoport néhány lépésnyire tőlünk megtorpant, majd utat nyitott nekem. Berúgtam a motort és remegve, borzongva vágtam át a dermedt tömegen, akik egyre csak a Béka kezében szorongatott levelet bámulták.

Nem tudom, hogyan értem ki arról az elátkozott helyről, a visszavezető útról is csak homályos emlékeket maradtak bennem. Ki hinné el nekem a történeteket? Mit mondok majd, hova tűnt Béka? – Megkínzott idegrendszerem folyamatos rémképeket vetített elém arról, mi történhet, ha bárkinek is elmondom az igazságot. Erről egy szót sem szólhatok senkinek, másképp tuti, elmeegógyintézetben végzem. Legfeljebb azt állítom majd, hogy még a posta előtt szétváltunk és Béka más irányba indult. Igen, ez lesz a legjobb.

3.

– A csoportvezető kereste – vetette oda foghegyről Húsom, amikor remegve, izzadtan visszatértem a mélygarázsba. Némi undor látszott az öregember arcán, és az sem sejtetett sok jót, hogy a megszokottól eltérően ezúttal nem tegezett.

Minden önuralmamra szükségem volt, hogy senki ne vehesse észre rajtam az imént átélt borzalmakat miközben a fénycsövekkel megvilágított, olcsó padlószőnyegen lépkedtem a csoportvezető irodája felé. Néhány pillanatra megálltam a jókora, barna műbőrrel borított ajtó előtt, nagy lélegzetet vettem és benyitottam.

A főnök jóideig nem figyelt rám; papírokat, aktákat böngészett, majd lustán felemelte a tekintetét.

– Szóval megint ön az. – Hangján neheztelés érződött. – Az új kollegina panaszt tett magára. Nem érdekelne a dolog, de nem ez az első eset.

– Összekeveri a leveleket – vontam meg a vállam. – Jogos, ha ezt a többi kézbesítő érdekében szóvá teszem.

– Ő viszont azt állítja, nem így történt, és eddig kiváló munkaerőnek bizonyult. Nézze, ha gondja van a munkatársaival, először nekem szóljon.

Idegesen bólintottam. A kis ribanc bemószerolt, és én iszom meg a levét. De nincs mit tenni, legalábbis egyelőre.

A csoportvezető intett, hogy végeztünk, de miközben kifelé indultam, még néhány mondatot odaszúrt: – Különben sem értem, mit keres nálunk kézbesítőként egy ilyen alak, mint ön... Ha rám hallgat, Békássy, fogja a diplomáját és elhelyezkedik máshol.

Azt lesheted, rohadék – gondoltam, és illedelmesen becsuktam az ajtót.

4.

A mélygarázs csendjét csak Húsom horkolása törte meg. A korábban átélt borzalmak emléke gyorsan halványult; rövidesen valami különös, keserű szájízű érzet csupán, ha megpróbáltam felidézni azokat. Nem tudtam, mi történhetett, csak azt, hogy már korábban is átéltem hasonló dolgot. Mindegy – vontam vállat lélekben –, bármi is lehetett, az ember mentális épsége megköveteli, hogy sose rágódjon feleslegesen.

Ezúttal Béka nem volt sehol. Kedveltem a srácot, de olykor nagyon zavart, hogy a folyamatosan aggodalmaskodik. Tudtam, hogy előbb-utóbb úgyis előkerül – eddig mindig előkerült –, de addig jobban teszem, ha csakis kellemes eseményekre gondolok.

Nemrég megismertem egy elragadó, fiatal nőt. A körzetemben lakik. Mesélte, hogy a férje egy építkezésen dolgozik, meglehetősen veszélyes munkakörben. Az ilyen emberekkel bármikor történhet baleset. Senki nem dacolhat a végzetel büntetlenül... Ha pedig mégis, hát van arra mód, hogy egyengessük a sors útját. Sőt, ha az ember a mindenség lényegét nézi, voltaképpen ez kötelessége is. Valódi hivatás. Egy-egy megfelelően meglazított csavar, vagy kibillentett tartóoszlop...

Elképzelttem, ahogy átadom a fiatalasszonynak a rossz hírt tartalmazó küldeményt és a gondolatra merevedésem lett.

Földre dobtam a kezemben szorongatott citromsárga bukósiskot, letoltam a nadrágom és egy sűrű betonoszlop mögé bújva elégedetten magamhoz nyúltam.

Ndy

HomoErgaster

Egy harminc éves „absztrakt örömteli szokásunk”

avagy: A Jégkrémbalet
c. film (1984) apropóján**Mottó:***„Nem értem én ezt a bőség zavarát,
pedig jó lenne tudni, hogy mit
akarnak a messzelátóval.”**(Dr. Kukuk Lajos: Személyiségláda)*

Az atomháborús fenyegetettség végső szakaszában, amikor két ízben bizonyítottan majdnem vége lett mindennek (1983 tavaszán és őszén), és még többször gyaníthatóan közel álltunk hozzá, vagyis a '80-as évek elmekörtanilag is érdekes első felében tevékenykedett az A. E. Bizottság tánczenekar. A magyar underground ikonja, a speciális, külön kifejlesztett, „rajongói hallás szükséges hozzá” kategóriájú muzsika, az extrémításokra legfogékonyabb korban ért utol, bár történetileg némi késéssel ugyan, egy műsoros kazetta formájában. A zenekarról, és határsairól, már egyszer írtam, az AKF 2009. februári számában. A kerek évforduló okán azonban ismét lehet, sőt kötelező a téma, már csak azért is, mert egy időben hallgatva a Jégkrémbalet-et a Motorhead Iron fist c. lemezével, súlyos egyveleg alakult ki bennem anno, amikor egy pusztaban tengettem létem rezdüléseit, egy csapat tehénre gyógyáza.

Tehát mindezt egy legelőn pásztorkodva, azaz a nagy semmi közepén próbáltam feldolgozni egy időben dúdolva a kettőt, és ez sajátos szellemi lenyomatot hagyott rajtam. Ehhez jön pluszban még a film, ami semmi kétség egyszeri, és megismételhetetlen műalkotás, ami igazából nem szól semmiről, „*nincs mondanivalója, csak tartalma*”, ahogy efZámbó István fogalmazott... A film kultúrhatásai felmérhetetlenek... nem biztos, hogy kárként, de nem biztos, hogy a megszokott inspiráló szellemi motivációként. A lemezek hallgatása is egyfajta szellemi terrorbombázás volt, ami után a romokon új, teljesen más alakzatok formálódtak, új átjárók nyíltak. Ezek nem voltak sem átlagosak, sem békések.

Akkoriban az ún. „átlagfiatal” szindrómában szenvedtem. Ennek az a legegyszerűbben leképezhető pszichológiai képlete, hogy: identitásban, önreflexióban legyek bármi, csak a kor átlagos-dívtos-elfogadott ifije ne! Ebben az érzelmi buborékban mind a Bizottság, mind a metál muzsika hamar megfogott, és

többé nem is akartam azokról a vad csatamezőkről elmenni. Miközben mindezen vadhajtásoknak megtrágyázott az A. E. Bizottság tánczenekar, érdekes módon nyitva hagyta a kiskapukat is, melyeken át megtalálta a klasszikus zenei műveltség néhány motívuma, mely szintén nem átlagoskodás, főleg ha egyszerre hallgatsz korai Napam Death-t, és mondjuk Chopin zongoraversenyt úgy, hogy azok egy kazetta két oldalán vannak! Neked csak az a dolgod, hogy fordítsd! A környezetem, szüleim, szomszédok reakcióira nem emlékszem már, de szerintem azok se lehettek átlagosak! A zenekar meghagyta bizony, sőt talán a maga módján ösztökelte is a lírai, hangulatos muzsika befogadását, ha mást nem, afféle kollázként-kontrasztként. Az a szép, hogy ennek okán meg kell most itt köszönnöm ezt a Bizottságnak éppen úgy, mint mondjuk a grindcore műfajalapító Carcass-nak, vagy a '90-es évek szörnyű black-metál bandáinak...

Ennek az filmalkotásnak, amit a legsúlyosabb mozgóképi élményeim között tartok számon az egyik számomra örök kultúr-történeti sokkéménye a „Milarepa verzió” c. dalmű, amelynek hallgatása audióban is komoly mellékhatásokkal járhat, nem hogy a filmbeli „klipje”. Az hogy „*valamint idelál-embrió-kreáció, különbség nélkül rezdül, mint mély egyveleg*” ebben a szövegösszefüggésben emlékeim szerint sokat foglalkoztatta a képzeletem, a „*szélfoszlány-beszáradással*” együtt. „*A biofénykép köszön... az én lehet, de megható... vagy a szokvány matt, vagy a van miatt...*” és hasonlók. Miközben a Bizottság emblematikus figurái, és főleg Kukta Erzsébet (Kokó), aki súlyos traumákat okozott a dalban előforduló „kiénekléseivel” a harmonikával duettben két nagy, és furá formájú zöld párnaszerűséggel küszködnek, és koccintanak az újabb, és újabb italokkal, amiket kihoznak, s amelyekből nem is isznak. A Milarepa egy nagyon ütős Bizottság dal, de olyanoknak, akik ragaszkodnak létük során a racionális, ok-okozati összefüggésekhez erősen ellenjavallt. A filmjelenetben fokozódik ez a zavar, ami ezúttal már képi is. A film egyetlen korabeli megasztárja, az országosan ismert-elismert bűvész: Rodolfo tudomásom szerint sosem említette miért vállalta a szereplést ebben a dadaista örületben. Ez valószínűleg már örökre rejtély marad. A fekete levél átadása, ellopása, és visszaszerzése az egyetlen hagyományosan cselekményes rész a filmben, melyet gaz Einsteinek rabolnak el, de a Bizottság rajongó korcsolyás leányzók, géppisztollyal, visszaszereznek.

A kedves érdeklődő, ha a kerek évforduló alkalmából nekiül megnézni a filmet először lazítson, ürítse ki az elméjét, és próbál-

jon semleges maradni... ha csak nem rajongója az A. E. Bizottság tánczenekarnak. A szürreális képi hatások némi szaftos erotikával fűszerezve, és a szöveg-zene valami egészen speciális hangulatot eredményez. A kortársak azt állítják, a lemezek nem adják vissza a Bizottság élőben MEGALKOTOTT élményét. Biztos így van, a film azért érzékelteti ezt egy kicsit. 50 percnyi tömény elvontság és olyan szövegvilág, ami a gyanútlan nézőt-hallgatót letaglózza. A visszaemlékezések szólnak arról, hogy az ominózus Fekete bárányok koncerten 1980. augusztus 23-án, az óbudai Hajógyári Szigeten, a csörockos közönség először dühösen reagált a csapat zenéjére – sörösüveg-cipő-szemét repkedett körülöttük, aztán a látvány+zene kultúrsokkja elnémította a közönséget! Állítólag több ezer ember pissenés nélkül figyelte az élő katasztrófazenét! Nem semmi egy helyzet lehetett! A zenekar a fellépés után azt hitte, itt a vég, most kinyírják őket. De ehelyett a következő koncertjük felől érdeklődtek! Ami már másnap volt Szentendrén! Az eseményen ott voltak a kor ismert zenészei is, „a szakma”. A zenekar ettől kezdve „befutott” sokfelé hívták őket...

Szeretnék egy apró kis titkot most nyilvánosságra hozni! A zenekar Kalandra fel! albumának Kamikaze c. dala nagymértékben tehet arról, hogy a kilencvenes évek elején egyszer egy délelőtt rajtaütésszerűen megjelentem Kapitánynál, (emlékeim szerint pihent, sőt talán még aludt, én meg felvertem!) és kissé erőszakosan rávettem, hogy ott helyben a videokamerájával felvegye amint elmondom egy versemet a '97 augusztusa címűt, ami a világvégéről szól. A vers születését erősen befolyásolta ez a dal, és egy hír, ami meteorokról szólt a '97-es évre prognosztizálva. (Egyébként megjötték anno, éjszakás műszakban bámultam a csillagfényes hideg éji égen a vakító tűzcsíkokat, és prózában örökítettem meg a sokkot később.) Ez a szövegrész mélyen elraktározódott bennem még a '80-as évek atomtébolyából megmaradt szövegműnyként: „1993. augusztus tizenharmadika. Nem biztos, hogy péntek. Egyedül vagyok, nem biztos, hogy élek... Kamikaze... Egyedül repülök. Most, egyedül vagyok, egyedül repülök. Teljesen egyedül vagyok, egyedül repülök. Lehetnék én is kamikaze...”

Íme a vers szövege:

'97 augusztusa...

...az ólomszürke ég alatt,
tűzes szél sodorta kőfalak,
zúzmara és köd,
füst hömpölyög a vidék fölött,
a torkolattüzek távoli morajlása,
a haldokló értelem utolsó virtustánca,
egy civilizáció végromlása.
Az úton vándorok, nehéz csizmákban,
farkasok ők a kegyetlen homályban,
vendettában utazó ifjak,
a múlt sötét árnyai: halottak!
Semmit sem veszthetnek,
semmit sem ér immár az élet,
a szappanbuboréknyi életet,
úgy fújta el a káosz,
mint szél a falevelet.
A kihűlő világban,
a szél országában,
hol szenvedés az úr,
a jövőkép: sötét kút.
Két ember, előttük az út.
Szívükben bánat és gyalázat,
a kizsigerelt jövőben,
nincs sors, sem alázat...

A fiatal olvasók kedvéért: az Éli könyve c. filmet sokkal később forgatták, minden hasonlóság csak az azonos alap inspiráció oka lehet! Ez a vers 1991-92 körül született. Akkoriban a kihalások hagyományos, fokozatos értelmezésének hívei már az utóvédharcokat vívták, a lelkes ifjú geológusokból, és paleontológusokból álló új generációval, akik a hirtelen-katasztrófális kihalások mellett érveltek. Mivel egyre több földtani bizonyíték került elő, nyeresben voltak, sőt később kiderült, hogy nem a dinoszauruszoké volt a legnagyobb ilyen világvége, volt egy régebbi, sokkal súlyosabb is. Ekkor a földi élővilág több mint 90%-a elpusztult! Erre a rövid öslénytani kitérőre azért van szükség, hogy az olvasó ha vázlatosat is, de képet kapjon az atomháború oldódó görse helyébe lépő aszteroida téboly kezdeteiről. A fenti vers ezt illusztrálja, kissé egybe mosva a kettőt, meglőve a Bizottság „Kamikaze” szövegének mentális utóhatásával. Az igazsághoz az is hozzátartozik, megkönnyítendő egy pszichés kórkép leképzését, hogy a versben a legújabb kori „osztályharc” is megjelent, mivel az a kor erősen át volt itatva „komenistázással”. Nem véletlen, hogy a kilencvenes évek elején csöndben voltak azok, akik aztán később megírták visszatekintéseiket a Kádár-korra.

Ezután a szükségszerű kitérő után vissza a Bizottsághoz! A szövegvilág meghihletett engem is nyelvi kísérletekre, melyek szerencsére nem lettek megörökítve, mivel a pusztában egy csorda elbambult, delelő tehenet „szórakoztattam” vele. Amikor mégis akadt értelemmel bíró közönség, azok elrettentő hatást szenvedtek. Emlékeim szerint volt egy lánytestvérpár, akik közül az egyikük kezdődő érdeklődését személyem iránt sikerült kioltanom a Bizottság idézetekkel. Mindez utólagos konklúzió, akkor a szellemi pezsgés közepette észre sem vettem. Egyébként a 2011-es Múcsarnokbéli kiállítás kapcsán nyilatkozó Bródy János (aki ismerte és kedvelte őket) a '80-as évek zenei miliójáról beszélve, kissé akadozó megfogalmazásával szinte érzékelteti azt a zavart, ami az ilyen „nem kifejezeten zenei” produkciók, a kor befutott,

fentről, és alulról – értsd a nép – is elismert zenészei, alkotói között okozott. A hozzám hasonlóaknak ez is fokmérő: a sztárok fennakadtak rajta, akkor ez kell nekünk! Az hogy ebből a dadaista performanszból lett valami, egy országosan ismert dolog, ami sok ember életére fontos hatással volt, úgy tűnik, elsősorban Nagy Ferónak köszönhető, aki beprotezsálta őket meglepetés zenekarok a Fekete bárányok koncertre. Háát... meglepetés az volt, rendesen...

A továbbiakban megkérdeztem Szentes város ezen témakörben abszolút szakértőjét, Arató Mátyást, szánna-e rám az idejéből egy beszélgetésre a Bizottságról. A szokott közvetlenségével azonnal ráállt, és a boltjában üldögélve elbeszélgettünk. Íme a szöveg:

Beszélgetés Arató Matyival a Bizottságról – 2014. október 8.

HomoErgaster: Tehát akkor, ezek szerint van még egy harminc éves évfordulónk – egyébként ezen, és a Jedi-Terminátoron kívül is van még pár –, mégpedig az A. E. Bizottság együttes hírhedtő vált Jégkrémbalett c. koncert, vagy mű-vész, vagy nem is tudom milyen filmje. Mivel Arató Matyi sok érdekességet adott már nekem, és sokat tud erről, így meg is kérlek kedves Matyi, hogy most mond el: neked mit jelent a Bizottság, illetve ez a film...

Arató Mátyás: ...Hát kicsit messziről kezdeném... onnan indulok ki, hogy honnan ismerjük ezeket a zenéket... a nyolcvanas években, még csak hallottunk róla, hogy létezik az URH, Európa kiadó, Kontroll csoport, és a Bizottság, mert ezek az én agyamban valahogy összeálltak. '84-ben voltam katoná Szegezen, és egy hétfőgén, mikor nem voltak benn tisztek, amikor bármilyen zenét be lehetett tenni, voltak ott Pesti srácok, akiknek akkor már mindenféle kazettájuk volt, mert ugye akkor még ezeknek a zenekaroknak nem volt hivatalos hanghordozójuk. Annyira emlékszem rá, hogy bementem a büfébe, és egészen furcsa dolgok szóltak ott. Akkor persze szerettük a Beatricét, P. Mobilt, Hobót, és ahogy mentem a folyosón, egyszer csak azt hallottam, hogy „lehet, hogy neked jó ez a harc, de ne taníts ölni, ha élni akarsz” ...Mi a bánat ez? Bementem a büfébe és kérdeztem tőlük, hogy mik ezek a zenék, amik itt szólnak, lassan egy órája? Azt válaszolták, hogy Európa kiadó, Bizottság, meg URH, csak néztem, és valami egészen más távlatot

nyitott meg, mint amit addig megszoktam a zenében. Amikor leszereltem, hallottam a rádióban egyszer, hogy a Szabó Ervin könyvtárnak van egy olyan részlege, ahol magyar zenéket gyűjtenek. Ha oda bemész, bármilyen kazettára átvesznek magyar zenéket. Amikor Pesten kezdtem el dolgozni, akkor bejártam a könyvtárba, és felvettem ilyen nagyon-nagyon érdekes muzsikákat. Ilyenekkel nem találkoztál itthon, persze mindenféle vacak minőség volt ez. Itt találkoztam ezzel az irányzattal először. Aztán később jött az az időszak, amikor a hanglemezyártó vállalat szépen, óvatosan bepróbálkozott, hogy mondjuk a Bizottságnak is lemezt csináljon, vagy ezeket az újhullámos zenekarokat kiadni. Ekkor lett a Bizottság „Kalandra fel!” lemeze, aztán a „Jégkrémbalett”... Ez a lemez, mikor megjelent, utána te még a filmről nagyon sokáig nem tudhattál semmit! A film az Pesten biztos lement valami művészmoziban, művelődési házakban, de hogy országos mozi hálózatban megjelenjen, biztos nem. De önmagában maga a lemez egy érték, mintha a filmet látnád... Aztán az Európa kiadónak is volt próbálkozása...

HE: Már biztosan nem úgy nevezik, mert Szabó Ervin a múlt rendszer egy alakja volt, de ennek a könyvtárnak ez az archívuma meg lehet-e még?

AM: Szerintem meg! Ez egy fiókkönyvtára volt, egy kis utcában egy fiatal srác dolgozott ott, aki elhatározta, hogy ezeket a zenéket ott összegyűjti. Akkor már nagyon ment ez a punkos-újhullám, a '80-as évek elején, '70-es évek végén. Neki ott gyönyörű gyűjteménye volt, a későbbiekben az volt a probléma, nem tudom pontosan mikor... már a kilencvenes években, hogy mindenféle jogi korlátozás jött be, a szerzői jogvédők beleszóltak, hogy mit másolhatsz, meg kinek... ugye régebben a pesti lemezboltokba is bementél, vittél, vagy ott vettél egy kazettát, és felvették neked amit akartál, pár száz forintért...

HE: Erre nagyon emlékszek, sok muzsikát lehetett olcsón így megszerezni... sőt voltak ezek a hamisított műsoros kazetták, amiket úgy készítettek, hogy egy nyugati bakelit felvettek szalagra, aztán azt sokszorosították, színes fénymásolt, vagy polaroid fényképezett borítóval, és bagatell összegért meg lehetett venni. A minőség váltakozó volt, de sokszor kárpótolta a 60 perces kazettán, hogy a lemez A és B oldalát külön vették fel, és a fennmaradó helyre rávettek még valami mást, ami kissé zsákba-macska volt, de izgi volt... Az érdekel, hogy vajon digitalizálva átmenthették-e ezt a gyűjteményt, amiről beszéltél?

AM: Nem tudom. Abban az időben, a '80-as években valamikor sűrűn jártam Pestre, és nagyon sokan álltunk ott sorban ezekért. Ha még voltak nekik külföldi lemezek, és ha volt plusz pénzed meg lehetett hallgatni ott azokat.

HE: Ezeket meg is lehetett venni, vagy csak felvetetni?

AM: Nem, csak ott meg lehetett hallgatni! De fel is vették. Nagyon sok minden volt ott... Dead Kennedys, Nina Hagen, stb... Ez egy nagyon jó kezdeményezés volt. Volt egy füzet, és abba bele volt írva, hogy mik vannak: Neurotic, GM49, T-34, stb... ezek borzalmas minőségű felvételek voltak. Onnan tudtuk kislabilabizálni a felvételekről, hogy micsoda, hogy tudtuk az URH-ban nincs szaxofon, a Kontroll csoportban meg igen. Tehát, ha szól a szaxofon, akkor ez a Kontroll csoport. A Bizottságot elég jól meg tudtad különböztetni a többiektől, tehát ha káoszt tapasztaltál, akkor tudtad, hogy a Bizottság szól, ez másfajta világ volt, teljesen. Ezért volt furcsa, hogy pont a Bizottságnak lett lemeze. Ahogy ők is mesélik, ők tudtak olyan kompromisszumot kötni ezzel a Dadaista hozzáállással, hogy amikor bevitték az anyagot és azt mondták valamire, hogy gyerekek ez nem jó, ezen változtatni kell, akkor változtattak rajta. Tehát nekik belefért...

HE: Ők s bevetették azt a trükköt, hogy belevettek olyasmit,

amiről tudták, hogy biztos ki kell venni, és akkor az marad, amit eredetileg is akartak...

AM: Már a neve is: A. E. Bizottság, amit lehet úgy olvasni is, hogy Állam Ellenes Bizottság, aztán kitalálták, hogy ez az Albert Einstein Bizottság... ugye volt egy olyan kis vörös csillag fönn a logójukon...

HE: *Állítólag az eredeti név a Központi Bizottság volt...*

AM: Igen, igen. Egyáltalán az, hogy Bizottság!

HE: *Igen ez akkoriban necces egy szó volt! (A fiatal olvasók kedvéért. A Központi Bizottság a kommunista hatalom legfőbb döntéshozó szerve volt, s mint ilyen csakis megfelelő áhítattal, és tisztelettel lehetett emlegetni, pld. a korabeli híradókban. Na most egy ilyen eszelős zenekart elnevezni úgy, hogy áthallás van... ráadásul a csapat által megjelenített dadaista, értelmetlen pótcselekvések többeket erősen emlékeztettek az MSZMP ezen élcsapatának produkcióira...)*

AM: Ezek az emberek képzőművészek, nem is zenészek, nem tudnak zenélni, tehát, és ugye jött ez a nagy trükk, amit a hanglemezgyártóval eljátszottak – a Wahorn mesélte el – hogy a Wilpert Imrével fogadtak, hogy ebből a lemezből el fog kelni ötvenezer, sőt még több, egy héten belül. Az volt a trükk, ahogy kiadták a lemezt, az első hét után a Művelt-nép könyvtérjesztő vállalat pesti boltjait végig telefonálta Wahorn, hogy van-e Bizottság lemez? Mondták, hogy nincs! Felhívta Wilpertet, hogy elkelt a lemez több is mint ötvenezer példányban. Azt válaszolta neki, hogy nem kelt el, mivel összesen kevesebbet nyomtak belőle! Erre hivatkoztak, hogy nem éri meg kiadni. (Bővebben, és kicsit ellentmondásosan erről a szereplők nyilatkoznak a 2011-es „Sírba visztek” kiadványon. – HE.) Mikor jöttek a zenekarok, Az Európa kiadó, Kontroll csoport, és a többiek, akkor mindig arra hivatkoztak, hogy felesleges, mert nem kelt el annyi, hogy megérné üzletileg. Hát persze, mert nem is gyártottak belőle annyit! Nagyon finom módszerekkel tudták ezt az egészet megfojtani.

HE: *Mi volt az első Bizottságod, egy kazetta?*

AM: Nem én mindig bakelitet vettem.

HE: *Csak mert mondtad ezeket a másolt kazettákat...*

AM: Hogyne kazettán sok másolt Bizottságom volt. Mindenféle Szentendrei, Budapesti koncert... volt vagy négy ilyen koncert-kazettám...

HE: *Ezek már nincsenek meg?*

AM: A múltkor volt egy eset, hogy egy pesti barátom, aki ezeket a zenéket gyűjti, mondta, hogy szeretné ezt az egészet archiválni, átmásolgatni cédére. Odaadtam neki az összeset, volt vagy harminc ilyen kazetta a Fekete-lyukban készültek F. O. System, Bizottság, Kontroll csoport, Neurotic, rengeteg ilyen kazetta. De ha most jobban visszagondolok, van két cédén Bizottság koncertem. Ha hazamegyek meg is nézem.

HE: *Szerintem azt neked ideadtad már régebben.*

AM: Most, hogy beszélgetünk róla...

HE: *A Lidércfényben írtam egy cikket már erről a zenerovatban 2009 februárjában, és akkor ideadtad. Ezt nagyon megköszönöm most is, mivel megvan és fontos.*

AM: Akkor van nekem ilyen, és azt hiszem egész jó felvételek ezek. Először azonban bakeliten volt meg.

HE: *Mi a véleményed arról, hogy a bakelit nem tudja visszaadni ezt a dolgot, állítólag a Bizottság élőben volt az igazi, a lemez csak egy korlenyomat...*

AM: Szerintem pont a Bizottságra ez bizonyosan jellemző. Eleve rengeteg improvizációjuk volt, olyan dolgokra reagáltak, amit ingerként a közönség felől kaptak, tehát ez nem egy mereven felállított produkció volt, mit tudom én három perces számokkal, gyakorlatilag bármi megtörténhetett. Nagyon sok élményem nekem sincs a Bizottságról, mivel ezeket a zenekarokat mi nem nagyon láttuk. Szentesről beszélünk... Tudom, hogy a nyolcvanas években Szegeden egyszer volt a Bizottság.

HE: *Erre te elmentél?*

AM: Akkor voltam katona, és a kimenőn elmentünk rá...

HE: *Milyen emlékeid vannak róla?*

AM: Eleve az volt furcsa, hogy kicsit más a közönség. tehát megszoktuk, ahogy jártunk P. Mobilra, Beatricére, ott azért megszoktad, a keményebb, munkásosztályt, aki gyárban melózott, itt meg látál szép szakállas, kendőkbe, sálakba figurákat. Lehetett látni, hogy sok az értelmiségi, meg gondolom a képzőművészek. Az ember kicsit furcsán is érezte magát akkor, katonaruhában bemenni egy ilyen koncertre. Ami a legjobb szó azt hiszem az a káosz! Olyan volt szerintem, mint a VHK első koncertjei, gyakorlatilag egy óriási káosz, meg spontán öröme...

ennek pont ez volt a varázsa. Nem véletlenül jutottak el ők aztán (az akkori) nyugat-Berlinbe, meg Hollandiába, ami egy Magyar-Holland kulturális megállapodás keretében történt. Magyar napokat tartottak Hollandiában, és Amor Guru címen kiadtak egy ilyen válogatást Hollandiában. Ez nagyon nagy szó volt, van egy ismerősöm, akinek ez megvan, valami lemezbörzén, kinn nyugaton kiszúrta. Náluk volt az a történet, mikor idejött a Holland kulturális attasé, és megnézte milyen zenekarokat lehetne felléptetni a Magyar kulturális napokon, és elmentek megmutatták neki a Dolly Roll-t, meg az R-go-t, meg hasonló zenekarokat. Azt mondta erre, hogy köszönjük nem! Aztán valahogy eljutott hozzá a Bizottság... talán másnap elvitték őket valami klubba, ahol az avantgarde zenekarok léptek fel... de Magyarország nem nagyon akarta a Bizottságot kiengedni. A Beatrix királynő akkor Magyarországra jött, diplomáciai látogatásra. A királynőnek fogalma nem volt, mi az, de a kultúrattasé szólt neki, hogy hasson oda magasabb szinten, hogy a Hollandoknak a Bizottság kell! Így jutottak ki Hollandiába!

HE: *Húha ez nem semmi!*

AM: Készítettek ott kinn egy lemezt a két lemezük anyagából, úgy tudom. Tehát sokat játszottak kinn, eljutottak nem csak Hollandiába, hanem Németországba is.

HE: *A film?*

AM: A film az megint egy másik történet. Úgy emlékszem akkor láttam először, mikor a nyolcvankilenc után valamikor a Duna TV,

vagy a Magyar 1 elkezdett éjszakánként ilyen nagyon-nagyon elvont filmeket adni... a magnót (VHS) beállítottuk és akkor vettük fel ezeket. Például az egyetlen magyar punk filmet, az Éhes Ingóványt. Készült egy ilyen, ami... iszonyú káosz, rohadtul nem szól semmiről, spontán felvett képek vannak benne, és szerepel benne az Invázió, az Anyátok. (Ez egy nagyon súlyos kazetta, nekem is megoan valahol. A kilencvenes évek egyik idézgetett rigmusa erről: „Laci bácsi szép az élet, nézzünk meg egy pornófilmet!” Ilyen „dalok” vannak rajta, hogy: „Az öregasszony és a tűzoltók, Kiábrándulás a hegyekre, Exponáljunk helyesen, Kádár rég megmondta, Alternatív gyerekek, mi a f...sz van veletek?...” és a többi szörnyűség. – HE.)

HE: Ezt a filmet meg lehet valahonnan szerezni?

AM: Megjelent DVD-n! De nekem VHS kazettán meg van... tehát ez ilyen kultuszfilm! Végignézed és megkattansz. Olyan mint a Jégkrémabalett, nézed és nem tudod összerakni... jó hát értjük, hogy ez Dadaista, meg hangulatok, meg különböző impressziók, olyat ne várjunk, hogy történet... ez életszemlélet, hangulat... Na hát én akkor kezdtem el felvenni ezeket a filmeket! Akkor vetítették az Ex kódexet, amit a Müller Péter csinált, meg a Jégkrémabalettet kazettán ezek még megvannak. Ez egy kornak a lenyomata, és nagyon fontos.

HE: Nem gondolod, hogy ezeket digitalizálni kellene, meg kellene menteni?

AM: Ehhez a technikához nem értek, bárkinek szívesen odaadom, aki ezt meg tudja oldani, és átveszi ezeket.

HE: Apránként én szívesen...

AM: Figyelj egyszer nekiállok, kiválogatom, mert nagyon vegyes felvágott, mindenféle felvétel, és nagyon szívesen odaadom, ha egy év alatt, lesz meg, de akkor is megmarad... Azt látom, hogy a kilencvenes években ezek a dolgok felszabadultak, hihetetlen izgalmas zenék és filmek voltak, most meg már olyan populáris kultúra van rajtuk, hogy szép lassan megint elsüllyed, hogy nem fog emlékezni rá éveken belül senki. Nagy szerencse, hogy pont a Bizottság csinálta ezt a jubileumi kiállítását a múcsarnokban, és ennek apropóján megjelentek a DVD-k...

HE: Bocsi ez a 2011 milyen jubileum, a megalakulásuk, befutásuk?

AM: Én úgy gondolom, hogy nem jubileum volt ez igazán, bár lehet, hogy van benne valami...

HE: Mert az első fellépésük '80, a Fekete bárányok koncert, ez nem stimmel, tehát milyen apropó lehetett ez?

AM: Nem emlékszem, hogy szóba kerül-e milyen apropó... lehet, hogy csak úgy gondoltak egyet... Ott a múcsarnokban akkor az a fickó kezdett el dolgozni, aki Debrecenben is a modern művészek múzeumát vezette. Szerintem ő az a generáció, akikhez ezek a zenék még szóltak, és abban a pozícióban volt, úgy gondolta, hogy ezeknek a zenéknek kell egy ilyen méltó emléket állítani. Nagy problémám, hogy nem jutottam el, a mai napig sajnálom, hogy azt a kiállítást nem láttam. Pedig roppant érdekes lehetett.

HE: Nem sikerült eljutni?

AM: Nem. Pedig meghívóm is volt, mert adtam a kiállításra matricákat... a Vaterán vettem, nagy halomban álltak, 50-100 Ft-ért adta egy fickó. Ezeket odaadtam, és kaptam is egy meghívót, hogy menjek el, de mindig volt valami, és a végén lecsúsztam róla. A múcsarnok kiadta, most DVD-n lehet kapni, néztem a honlapján, meg lehet rendelni...

HE: Itt a vége felé, egy átfogó képet szeretnék. A filmmel kapcsolatban neked van-e kedvenc részed, kedvenc jeleneted, illetve van-e olyan hatás, ami esetleg évekkel később ugrott be, hogy

valamilyen módon befolyásolt, valamiben megjelent ez neked, és rájöttél, hogy ez a film, a Bizottság hatása?

AM: Háát így szerintem nem, úgy gondolom. Nekem sokkal nagyobb impulzus volt a zene, mint a film. A „mit látsz Laca?”...

HE: – röhög – Erre még az én kis párom is emlékszik, és el is mondja, ha eszébe jut valamiről, pedig ő nem ilyen!

AM: Nekem az a furcsa a Bizottságban, hogy az Európa kiadótól, meg az URH-tól ezer mondatot idézünk, a mai napig, a Bizottság szerintem nem közvetlenül úgy hat az emberre, mint emezek, hanem azt a fajta hihetetlen szabadságot mutatja, amit a nyolcvanas években csak ezeknél a zenekaroknál lehetett felfedezni. A hihetetlen nyitottságot a világra, és szabadságba bármilyen belefért... bármi! A zenébe, a képi világba. Míg egy zenekar amelyik három-négy perces számokkal operál, konkrét mondanivalója volt mondjuk az „ismeretlen tartomány”-okról, mint az URH, ennek volt egy hangulata, amiben úgy érezted, hogy ezek a figurák sokkal többet tudnak, sokkal szabadabbak abban az elb...ott nyolcvanas években, Magyarországon volt, meg a hetvenesben, mint amit mi megtapasztaltunk... Elmentél rájuk, és nem egy konkrét mondatot kaptál az agyadban, hogy most ez azért rossz, mert az van, hanem úgy láttad, hogy ezek az emberek fölötté állnak a dolgoknak. Képi világukban olyan képeket kaptál, amikről el sem tudtad képzelni, hogy egymásra lehet pakolni... nem tudtad, hogy mi jön... a zenében sem... tehát egyszer csak dzsesszt játszanak, közben metálosan szól a gitár, hanem ami nekik eszükbe jut! Nincs leírva, nincs korlátok közé szorítva... meg lehet figyelni amit utána csináltak pld. az „Edd meg a fényt” CD-n, vagy a többin, szerintem ugyanazt a projektet viszik, ami szerintem annyira példa nélküli itt... talán még az Ápolók volt ilyen... hibbant mesezene, ahogy ők hívták. Szerintem nem nagyon volt folytatása. Azért olyan kár, hogy a mai napig nincs meg az a film, amit Bódy Gábor forgatott ezekről a zenekarokról. Ez is egy legenda, hogy létezik egy film, amit a Bizottságról, a VHK-ról, meg az akkori hasonszórú zenekarokról a Bódy aki a „Kutya éji dalát” is csinálta, készített egy filmet az Ápolók is pld. szerepel benne, ami nincs meg! Ez ott akkor volt egy kordokumentum...

HE: Valahol lehet, hogy elfekszik, valami archívumban?

AM: Mindenki így mesél róla. A zenekaroknak a beszélgetéseiben... van ez a „Privát rocktörténet” ott sok zenekar megemlíti, hogy létezik ilyen film, ami elkészült. A Bizottságot is láttuk filmekben...

HE: „A Kutya éji dala...”

AM: Többen nincs is?

HE: Meg a Fekete bárányok koncertről készült film! Ott egy számot eljátszanak.

AM: Gondolom az koncertjük sem volt sokkal hosszabb...

HE: Erről egyébként ellentmondóak az információim, van aki azt állítja, hogy három-négy szám után lejöttek, van aki szerint

viszont lenyomták a teljes műsort! A megítélésükről is, mert van aki szerint totális csőd, a másik meg azt mondja, hogy a kezdeti dühös ellenállás után, egyfajta kultúrsokként a döbbenet csend, és a figyelem volt jellemző. Tehát ellentmondás van. Te ismered ezt a felvételt, ezt a DVD-t?

AM: Igen, szerintem nem sokat szerepeltek, ott nem sok anyag van. Megvan az a DVD, és nem hosszan szerepelnek. De emlékszem egy beszélgetésre Wahornnékkal, ahol azt mondják, hogy megtartották a teljes koncertet, és utána az volt a döbbenet, hogy mikor lejöttek, és hátra mentek, azt hitték, hogy most meg fogják őket verni! Hogy borzalmas botrány lesz, aztán jöttek oda hozzájuk hátra emberek – akkor még nem úgy voltak a biztonsági őrök mint ma... na most lemosnak minket! –, és veregették a vállukat, és mondták, hogy fú hát ez nagyon jó volt! Utána mentek Debrecenbe, Szegedre, egyetemi városokba, ez nagyon erősen kötődött egy értelmiségi réteghez. Aztán döbbenet volt nekik, hogy mennyi meghívást kaptak. Úgy tűnt, mintha ez a „Fekete bárány” nagyon negatív dolog lenne, a P. Mobilra ráizgult emberek egy része kifütyülti őket, de onnan kezdődött igazán a karrierjük. Akik ott voltak egyszerűen sokkot kaptak, ledöbbsentek...l áttál jó zenekarokat, meg tényleg jól szól egy Neurotic is, meg az URH is... de itt valami... nem tudom, olyan dolgot kaptál... nem tudtad, hogy mi ez! ...Vagy valaki sokkot kapott, és azt mondta, hogy ezeket újra akarom látni, vagy menjetek a piczába, jöjjön a Mobil, meg a Beatrice!

HE: Igen a kezdeti sörösüveg dobálás után több ezer ember figyelte őket pisszenés nélkül!

AM: Egy részének biztosan nem tetszett, aki egy Beatricére vár annak nem. Aki viszont egy kicsit nyitott volt, az megérezte benne, hogy olyat kapott itt, amit sehol másutt nem... szerintem pont ezért nem kell nagy dolgokat belemagyarázni, se a filmbe, se a zenébe, mert ők is a dadaista hozzáállással úgy voltak vele, hogy ez így sikerült, a következő meg amúgy sikerül. A Jégkrémbalettet leforgatták így, ha újra forgatnák, teljesen más lenne... a spontaneitás, meg az intuíciók, megérzések, hangulatok, azok a főszereplők. Valaki vagy megérzi, vagy azt mondja, hogy ez egy óriási baromság!

HE: Azért kérdeztem a személyes érzést, mert rám amatőr alkotóként, ha beismerem, ha nem... és néhány éve jutottam el odáig, hogy konkrétan felismerem azt, hogy ez Bizottság hatás! A későbbi extrém metálra azért voltam nyitott, mert a Bizottság nem kinyitotta, hanem berúgta az ajtót! Addig a hagyományos, konzervatív heavy metál irányába konvergáltam, de Bizottság berobbantotta a csukódó ajtót, és így váltam nyitottá az extrém zenei hatásokra... ezt állítom! Konkrét szövegekről, amiket tudok azonnal idézni tudom, hogy amatőr irodalmárként, alkotóként a dolgaimra hatással vannak!

AM: Ha visszagondolok, amikor a „Kalandra fel!” megjelent... mikor is?

HE: '83-84, a két lemez úgy '85-ig... szerintem!

AM: Határozottan emlékszem arra, hogy '84-ben amikor katona voltam, akkor hallottam a zenéjüket. Amikor megjelent, megvettem. A Jégkrémbalettet is – mindent megvettünk akkoriban, ami új volt –, és úgy történt, hogy hazamentem, meghallgattam... és az ember nem tudott vele mit kezdeni. Betettem a polcra, hogy jó megvan ez is, és amikor katona voltam, és a pestiek elkezdtek lejátszani ezeket a zenéket, akkor értette meg az ember. Addig Deep Purple-t, Janis Joplin-t, Jetro Tull-t hallgattunk, és akkor egyszerre csak „Kalandra fel!” Hát ez olyan mintha egy óriási péklapáttal fejbe vernének! Kellott hozzá egy idő... pont jó, hogy így beszéltünk, tudatosul, hogy nekem ez a Bizottság nem azonnal ment. Mikor ott a pestiekkel beszélgettünk, akkor jött át.

A nyolcvanas években nem volt információ, pld. itt Szentesen! Ezek a srácok a pestiek, előfelvételsek voltak, tehát főiskolára jelentkeztek, nekik az Európa kiadó, Bizottság, már akkor etalon volt... az URH '84-ben rég megszűnt. Tehát eltelt négy év, mire ezekkel én ott találkoztam, és a Bizottság és a többi bekerült a maga helyére, és már tudod, miről szól. Fontos, hogy nagyjából tudd, az avangárd-dadaista-punk-új hullám ez egyáltalán micso-da. Ezt nem lehet egy háttér nélkül értelmezni.

HE: Én úgy élem meg utólag, hogy a Bizottság, mint egy ősi szupernóva felrobbant, izotópokkal szennyezte a környezetét, és ez tette lehetővé a későbbi bonyolult, sokrétű struktúrák kialakulását...

AM: Ez így is van! Szerintem is így van. Attól kezdve, hogy a Bizottságot meghallgattad, onnan egy csomó mindenre nyitottá váltál. Amikor elkezdtem a múzeumban dolgozni, kiállításokra jártunk, és szerveztünk, képeket hoztunk, hogy mennyivel nyitottabban közelített az ember az akkori kortárs művészethez, és úgy érezte, hogy közel áll hozzá, mivel ez a korosztály a Bizottság-hoz tartozott. Tudtam, hogy van valamiféle, távoli rokonság a Bizottság képzőművészei, meg ezek a művészek közt, ezek többet jelentette, mint az állandósult Tisza partokat, meg őszirózsás csendéleteket néztem volna. Ez a hatás a Bizottságé, nem konkrétan, hanem úgy, ahogy te mondd! Kinyitott ajtókat, ha azt meghallgattad, akkor gyakorlatilag bármi jöhetett.

HE: Nyitottá tetted az abszurd-absztrakt szövegösszefüggésekre, addig nem voltam erre képes!

AM: A Jégkrémbaletten van az, hogy „Olyan a bőröd, mint Bad Schandaunál a vāmór szemében tükröződő hajnali álmos vízfelszín...”

HE: Igen, igen! Most engedj meg, hogy elmondjam a saját kedvencem:

„Ez itt a helyi نیروána

Egyszer mellémfeküdt egy tünődésharapásokkal tetovált kényszerzubonyregény

Nini! Mekkora friss malőr! S azóta bőröm felszíne negatív tükköradír”

AM: Borzalmas, és nem jelent semmit!

HE: Viszont konkrétumokat tudok rá elképzelni!

AM: Gondolj bele, erre a szövegre más, más képeket fog látni. Ez olyan mint egy kép, kiakaszt, a Wahorn egy festmény, és bárki, bárhogy értelmezheti. Volt a Duna TV-n is prótréfilm. Szombat délelőtt, Wahorn otthon festeget, előtte áll egy meztelen lány az udvarában, Wahorn fest valamit a maga stílusában, a felesége teregeti ki a ruhákat, egyszer csak leveszi a képet rászór faforgácsot, meg valamiket ráönt a képre, aztán beleb...sza a baltát a közepébe, és mondja, hogy: Na mehet a galériába, ötvenezer forint! Ez olyan punk hozzáállás, nem?

HE: Hahaha! Hát köszönöm a beszélgetést!

AM: Én is köszönöm!

Borzalom a sorok közt: Bohóckodás

Bohóckodás címmel jelent meg a Tales From The Blog első novelláskötete. 13 szerző 13 novelláját mutatják be első kötetükben, a Bohóckodásban.

„A kiguruló vaságyon leszíjazva fekvő alak valaha emberi lény lehetett (ha még mindig az, egészen biztos, hogy vágyja a halált). Csonttá soványodott testéből csövek lógtak ki mindenfelé, bőre megbarnult zsirpapírként tapadt csontjaira, örök kört formáló fogatlan szája kétségbeesetten kapkodta a levegőt. Egyetlen szemmel meredt csupán a világra, s az is sokkal inkább volt disznószerű, mintsem emberi. Kopasz fején pár szál fehér pihe lengedett. A Mama százhet éves – visszhangzottak agyában Péter szavai.”

Tavaly a Tales from the Blog meghirdetett egy novellapályázatot, melynek legjobb írásai a Borzalom a sorok között című gyűjteményben jelennek meg.

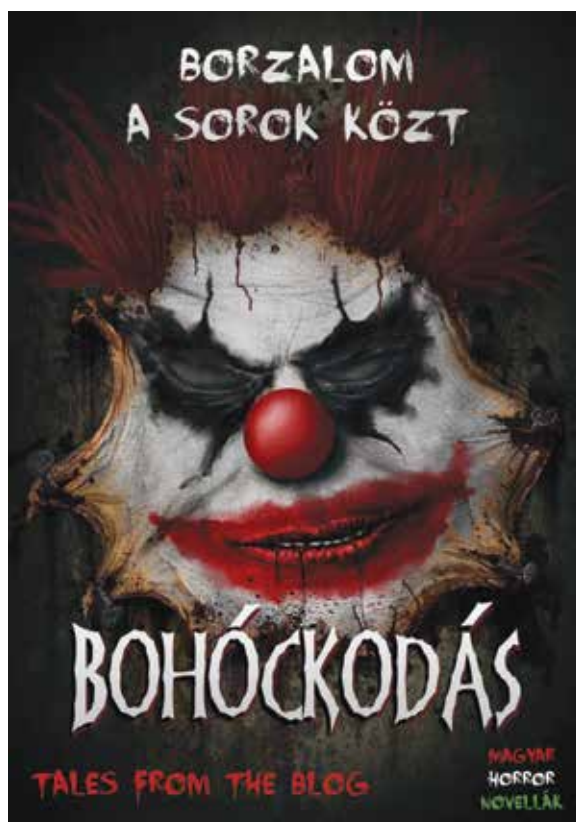
A horror műfaját az összes pályázó más oldalról közelítette meg, egyaránt találkozhatunk rémisztő, brutális és megbotránkoztató történetekkel, melyek egytől egyig minőségi szórakozást nyújtanak a műfaj szerelmeseinek.

Egy kis ízelítő az első kötet novelláiból: akad itt kényelmetlen vendégség, egy sajátos nevelésformát követő apa, némi bohóc-kodás, egy rossz gazda és az is kiderül, mi történik akkor, ha betelik a pohár.

A bátrabbak lassan kattinthatnak is a letöltés gombra, a félelem birodalma nyitva áll előttük, de a gyenge idegzetűek jobban teszik, ha még most megtorpannak!

Az ingyenes kötet elektronikus formában az alábbi címről tölthető le:

<http://borzalomasorokkozt.net.au.net/>

Karácsonyi meglepetés a TRT-től

Különös ajándékkal lepte meg olvasóit a Történelmiregény-írók Társasága

Másfél éve alakult meg a Történelmi-regényírók Társasága, mely szervezet célja, hogy népszerűsítse a történelmi regény műfaját és annak művelőit, továbbá egységbe tömörítse és támogassa a műfajban tevékenykedő írókat.

A társaság karácsonyi meglepetésként Sorsok és évszázadok címmel ingyenesen letölthető antológiával lepte meg olvasóit. Az antológiában olyan neves szerzők írtak egy-egy novellát, mint T.R. Salty, Marcellus Mihály, Benkő László, Rozsnyai János, Urbánszki László, Bányai Ilona, Trux Béla, Gál Vilmos, Cselenyák Imre, Dr. Várkonyi Tibor, Iván Katalin és Bokor Pál. A kötet előszavában Fábíán Janka gondolatait olvashatjuk.

Az antológiát (több formátumban) a TRT honlapjáról lehet letölteni:

www.tortenelmiregeny-trt.hu

